

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 162 - 25 Kuruş

20 - Haziran - Çarşamba - 1951

ARADIĞIM KADIN

BU MEKTUP BANA MI?
KİM GÖNDERDİ BUNU?

BİR BAY GÖN-
DERDİ EFEN-
DİM..

Sevgili Matilde
Gördüğümüz
annenin cenaze merasimi
değilmiş. Bu tezkereyi
veren çocukla hemen
annenin bulunduğu
otele gel

Paulo

EYET.. FAKAT AF-
FEDİN.. HEMEN GİT-
MEM LÂZİM..

AFFEDERSİNİZ.
DERHAL GİTMEYİ LÂZİM.
ALLAHA ISMAR.
LADIK..

YAVRUM SENİN
GÖZLERİNDE ANLIYA-
NADIĞIM BİR ŞAŞ-
KINLIK OKUYORDUM.
FAKAT AYNI ŞEKİLDE
BİR ŞAŞKINLIK TA
BENDE VAR..

ALLAH
BANA SON TE-
SELLİYİ ÇOK GÖRME
Dİ. HİÇ OLMAZSA BİR
DEFA ANACIĞIMI GÖRE
BİLECEĞİM..

TAM BU SIRADA ARKASINDAN PAVLO YE-
TİŞTİ.

MATİLDE!

70/2

PAVLO.. AH PAVLO.. DEMEK
TAM ZAMANINDA GELMİŞİZ.
DEMEK CENAZE TÖRENİ YA-
PILMAMIŞ. ONA
GİDELİM

MATİLDE SEVGİLİM. METİN OL..
BÜYÜK BİR MÜJDE. BİZ BİR SAH.
TEKÂRLIĞIN
KURBANİ
OLDUK

NE DEMEK İSTİ-
YORSUN PAVLO

YAVRUM.. ÇOK UZAĞA
GİTME... SEN
ANNENLE KÜ-
ÇAKLAŞTIN
BİLE

162/2

NEREYE GİTMEK İS-
TİYORSUN YAVRUM.

ÖLMÜŞ OLAN ANNEMİ
GÖRMEĞE ÖTELE..
HENÜZ CENAZESİ
KALDIRILMAMIŞ DEĞİL
Mİ? TEZKEREYİ SEN
YAZMADIN MI BANA?

BİZE GELEN TELGRAF
YANLIŞMIŞ. ANNEN ÖL-
MİMiŞ..

ÖLMEMİŞ Mİ? BU
NASIL ŞEY BÖYLE?
SÖYLE ANNEM NE-
REDE ŞİMDİ?

MATİLDE BİR AN TEREDDÜT ETTİ
SONRA BİRDENBİRE..

ARKASI VAR.

Hatırlıyor musun?

Yazan: Elisabeth Glancy

Çeviren: Nihal Yeğinobalı

Jenny bir gece sabaha karşı klüpteki balodan dönmüştü. Yeni yapılmış olan büyük evinin geniş merdivenini koşarak çıkmıştı ve en son basamakta ayağı uzun, bol eteğine takılarak düşmüştü. Şimdi altı hafta hastahane de kaldıktan sonra gene evine dönüyordu. Ama kazadan evvel olup biten hiçbir şeyi hatırlıyamadı. Şehrin en zengin adamının oğlu olan Tom Wainwright'la evli olduğunu bile.

Mütehassıslar bu vaziyetin muvakkat olduğunu, bir müddet sonra Jenny'nin gene hatırlamağa başlayacağını söylemişlerdi ve Tom buna sevinmiş mi, üzülse mü bilememişti. Zira Jenny her şeyi hatırlamağa başlayınca o balo gecesini de hatırlıyacaktı.

Jenny kendi evinde yabancı gibiydi. Gece yatak odasına girdiği zaman geniş yatağa baktı. Sonra döndü ve o güzel, kestane gözlerini tanımadığı kocasına sual sorar gibi çevirdi. Tom onun ne düşündüğünü biliyordu. Bir delikanlı gibi kıpkırmızı kesildi ve;

— «Bizim odamız» dedi, «Ama ben senin için şimdilik bir yabancıdan farksız olduğum için başka yerde yatacağım.»

Jenny, «Teşekkür ederim, Tom» dedi. Sonra onu gülümseyerek süzdü. «Çok yakışıklısın, Tom. Bana bir zayıf anında evlenme teklif etmiş olsan gerek.»

Tom neşeyle gülümsemeğe çalıştı. Ama Jenny doğru söylüyordu. Tom onunla, sekreteri Jenny Carril'la sırf Fanchon'u unutmak için evlenmişti.

Şehrin delikanlılarının yarısıyle birlikte Tom da daha orta mektepteykenden beri Fanchon'a âşıktı. Fanchon'un boş, şımarık ve kaprisli olduğunu biliyordu. Ama vız geliyordu. Fanchon'un sırf yanında olmak bile bir müknaatı sahasına girmeğe benziyordu.

Fanchon nihayet onunla evlenmeğe razı olmuş ve düğün gününü de kararlaştırdıktan sonra Kaliforniyaya gitmişti.

Orada evlendiğini bildiren telegraf geldiği zaman Tom Jenny'ye bir mektup yazdırıyordu. Sukutu hayalini takip eden o feci günleri Jenny'nin şefkat ve sessiz anlayışı olmasa nasıl geçirirdi, kimbilir.

Jenny'yi ofisin dışında her görüşünde daha fazla beğeniyor, seviyordu. Nihayet onunla evlenmeğe karar verdi. Fakat Jenny gibi temiz ve harikulâde bir kıza yalan söylenemezdi. Onun için Tom,

— «Seni hiçbir zaman Fanchon'u sevdiğim tarzda sevemem, Jenny» dedi. «Senin yüz Fanchon'a bedel olduğunu biliyorum, ama bu böyle. Sana lâıyk olmadığımı da biliyorum. Ama benimle evlenir misin?»

Jenny onunla evlenmişti ve pek de mesut olmuşlardı. Derken Fanchon kocasından boşanmış olarak geri dönmüştü. Tom'u istediği ve elde etmek için elinden geleni yapacağı belliydi. Bütün tanıdıkları Jenny'nin tarafındandı. Tom da onun tarafından olmağa çalışmıştı ama Fanchon'u her görüşünde kalbi çarpıyordu.

Balo gecesini Tom Fanchon'un yanına bile yaklaşmamıştı. Ama Fanchon onun peşini bırakmamıştı. Balkona, sarmaşıkların altına nasıl çıkmışlardı, bilmiyordu, ama Fanchon'un beyaz kollarını boyunda hissettiği an mahvolduğunu

anlamıştı.

Eve dönerken meseleyi Jenny'ye açmak için münasip sözler aramış ama bulamamıştı. Sonunda, eve vardıkları zaman;

— «Jenny» demişti. «Jenny».

Devam edememişti. Ama devam etmesine de hacet yoktu. Jenny o baygın gözlerini ona şöyle bir bakmış ve:

— Biliyorum, Tom» demişti. «Yalnız ne olur bu gece bundan bahsetmeliyim.»

İçinde anı bir öfkenin kabardığını hissetti. Fanchon onun evine, Jenny'ye gelmeğe nasıl cesaret edebilmmişti? Genç adam müdafaa etmek ister gibi karısının arkasına gidip durdu.

— «Karım sana herhalde geçir.

Kazadan evvel olup biten hiçbir şeyi Hatırlıyamadı.

Sonra uzun, bol eteğini toplamış ve koşarak merdivenden yukarıya çıkmıştı...

Tom Jenny'den boşanmayı artık aklından geçiremezdi, tabii. Ama Fanchon'a olan hisleri de değişmemişti. Jenny'nin hafızası yerine gelsin diye beklemekten başka çare yoktu.

Tom ile Jenny'nin evdeki hayatları artık sakin ve hattâ neşeli geçiyordu. Muhitlerindeki herkes Jenny'den hoşlanırdı. Onun için Jenny'yi yalnız bırakmıyorlar, Tom ofisteyken onu ziyarete geliyorlar. Fanchon'un ismini kimse anmıyordu. Jenny Fanchon isimli bir kadının mevcut olduğunu ve hafızası yerine gelir gelmez kocasının kendini bırakıp bu kadınla evleneceğini bilmiyordu.

Bir gün, bir ilkbahar günü Tom ofisinde otururken telefon çaldı. Konuşan Jenny idi.

— «Eve gelebilir misin, Tom?» dedi. Başka bir şey söylemedi ve sesi de sakindi ama mühim bir şey olduğunu Tom hissetti.

Otomobiline nasıl bindi, evine nasıl gitti, bilemiyordu. Kapıyı Jenny açtı ve her zamanki sükunetiyle;

— «Bir ziyaretçimiz var, Tom» dedi.

İçeride, Fanchon oturuyordu.

— «Merhaba, Tom» diyerek elini uzattı.

Tom rüyada, daha dorusu kabusta gibi ona doğru ilerledi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu;

— «Şehride olduğunu bilmiyordum,» dedi.

diği kazadan bahsetmişti» dedi.

Ona Jenny cevap verdi: «Fanchon kazayı New York'tayken gazetede okumuş. Ama hafızamı kaybettiğime inanmıyor. Seni... senin onunla evlenmene mâni olmak için numara yaptığımı sanıyor.»

Tom anı bir öfkeyle ilerledi ve ne yaptığını farketmeden Fanchon'un yakasına yapıştı.

— «Ne hakla!» diye dişlerini gıcırdattı. «Ne hakla!»

Kolunda ansızın Jenny'nin elini hissetti. Çok güzel elleri vardı, Jenny'nin. Kuvvetli ve hassas.

— «Sakin ol, Tom.»

Tom Fanchon'un yakasına bıraktı. Kendine hâkim olmağa çalışarak:

— «Hodbin, ve şımarık olduğun biliyordum, ama böyle zalim ve aptal olduğun bilmiyordum» dedi. «Git buradan, Fanchon.»

Kapı Fanchon'un arkasından kapanınca Tom gidip Jenny'yi kolları arasına aldı.

— «Zavallı yavrum» diye mırıldandı. «Ne büyük kalpsizlik! Hiçbir şeyi hatırlıyamıyorsun, onun için anlıyamazsın. Ama mühim bir şey değil, canım. Ben sana her şeyi izah ederim.»

BİNBİR ROMAN

Her hafta Carşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ: TAHSİN DEMİRAY - Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY - Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

Jenny kollarını onun kohnuna doladı.

— «Ama hatırlıyorum, Tom. Onu görünce her şey aklıma geldi. Hatırlıyorum ve anlıyorum. Hem mühim bir şey değil de ne demek? Fanchon'u değil beni seviyorsun. Beni istiyorsun. Bundan daha mühim bir şey olabilir mi?»

KÂR GETİRMEYEN SERMAYE

— Bana, kâr getirmeyen sermayelere dair bir misal verin.

— Meselâ, kız kardeşinizle birlikte sinemaya gittiğiniz zaman bilet almak için verdiğiniz para.

İKİ KIZ ARASINDA

— Nişanlandığımı anneme haber verdiğim zaman kanı beynine fırlamıştı. Dilinden çekmediğim kalmadı. Sen bu işi nasıl becerdin.

— Eve geldiğim zaman annem musluk başında dişlerini fırçalıyordu. Hemen yanına koşup haberi verdim... Ağzını açmazdan evvel kendisine birkaç saniyelik düşünme fırsatı kalması için yegâne şans buydu.

BÜTÇE

Öğretmen küçük talebeyi kaldırıp sordu:

— Bütçe ne demektir?

Oğlan şu cevabı verdi:

— Annemle babam arasında cereyan eden bir boks maçıdır.

BOYLE DEVAM EDEMEZ

Evin hanımı mutfağa girerek hizmetçiye çıkıştı:

— Bu iş böyle devam edemez. Kocam bir gün çorbanın lezzetsiz olduğundan, bir gün eti çiğ bulduğundan, bir başka gün de pilâvın ezik olduğundan şikâyet ediyor.

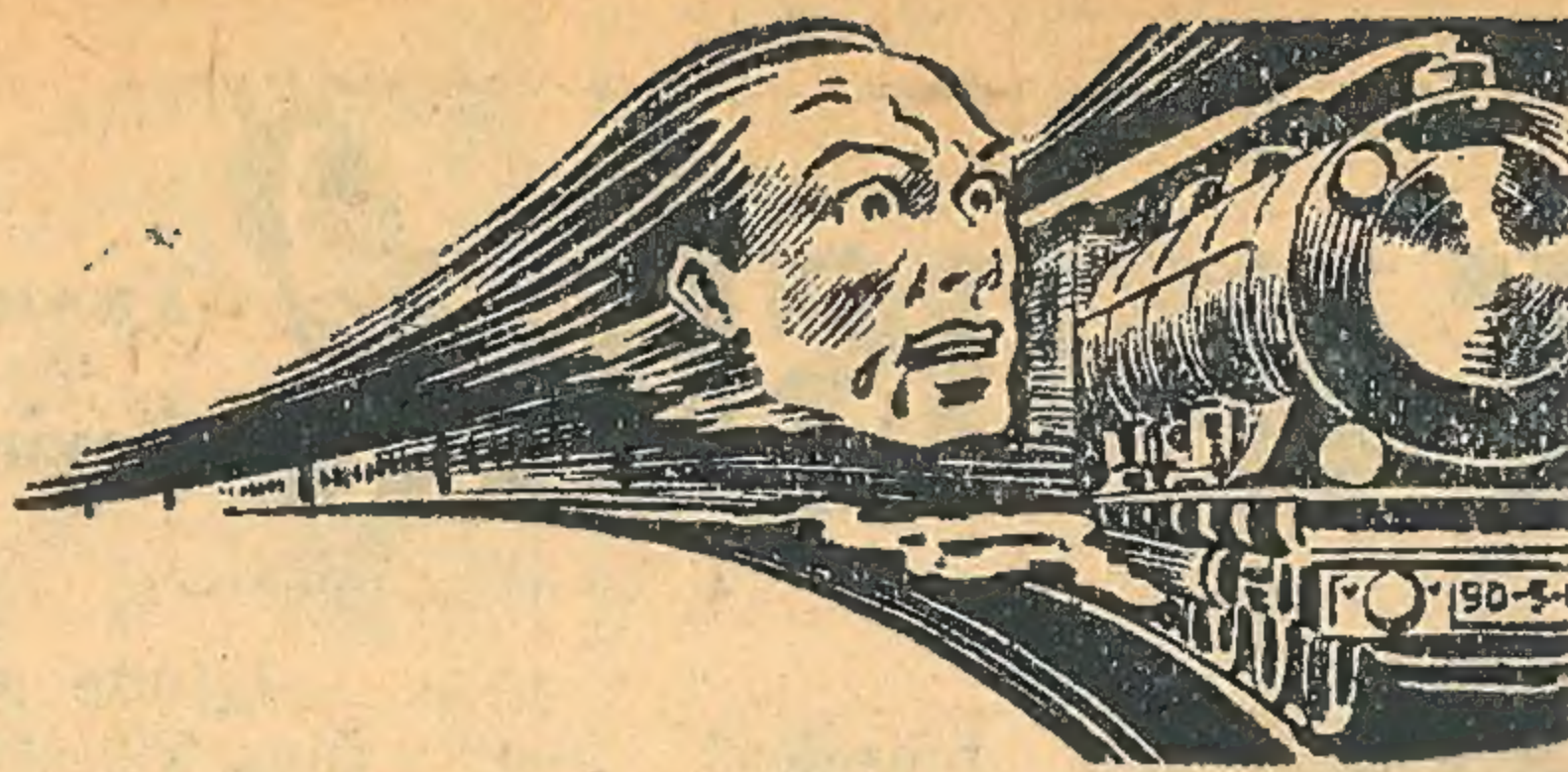
Hizmetçi şu şekilde cevap verdi:

— Anlıyorum, haklısınız.

Böyle bir kocayla yaşamaya uzun zaman tahammül edemezsiniz.

KESİK BAŞIN ESRATI

İstasyon şefi hâdiseden haberdar olunca derhal telgraf başına geçerek icap eden makamlarla temas etmişti. Dönüp vagonun bulunduğu yere gelince muavinine:

— Ne olmuş Arno dedi.

Arno renkten renge girmişti. Daha doğrusu yirmi beş senelik memuriyet hayatında böyle bir hâdise ile ilk defa karşılaşmıştı. İcap eden tedbirler alındıktan sonra birikmiş olan halk, dağıldı. Ve altı kişilik bir grup yaparak vagonun etrafına dizdi. Tam kalabalıkla itişip dururken birdenbire Komiser Şarblıye, müddeiumumî muavini Giyom ve müstantik Galinard'ın geldiklerini gördü. Memurların yüzlerinde büyük bir telâş vardı. Vagona yaklaşıp yaklaşmaz müddeiumumî muavini Giyom'un ilk sözü:

— Cinayeti kim keşfetti? demek oldu.

Şef muavini:

— Ben, dedi. Memurlar Arno'nun etrafını sardılar. Şef muavini birkaç dakika içerisinde izahatta bulundu. Müddeiumumî muavini Aron'un aldığı tedbirlerden son derece memnun kalmıştı. Bilhassa vagonu Valans'da bıraktırmış olmasından dolayı kendisine teşekkür etti.

Müddeiumumî:

— O halde vagona tetkikatta bulunalım, dedi. Arno arkada olduğu halde hep birlikte kapıları sımsıkı vagona girdiler. Lâkin içeriden müthiş ve ağır bir koku burunlarına çaldı. Mösyö Giyom gayri ihtiyari:

— Hava! Hava! diye bağırdı:

Derhal pencereler açıldı. Ceset olduğu yerde upuzun duruyordu. Ayakları kapıya başı da pencereye doğru idi. Bu kan deryasında bazı ayak izleri göze çarpıyordu. Bunların içerisinde yüreği bu feci manzarayı görmeğe tahammül edemiyen bir tek kişi vardı. O da Arno idi. Bunun için o koridorda duruyordu.

Mösyö Giyom cesedin başını tetkik etmek üzere pencereden tarafa gitti. Cesedin üzerine eğilince birdenbire:

— Arno! diye seslendi.

— Bana cesedin başının bulunduğunu söylemişsiniz değil mi?

— Evet.

— Burada baş namına hiçbir şey yok.

— Nasıl olur efendim?

— Geliniz bakınız. Siz nerede baş görmüştünüz?

Arno ellerile kalabalığı iterek vagona girdi. Fakat dizleri titriyordu.

Müddeiumumî sinirli bir tavırla:

— Mademki maktulün başını görmüştünüz. Ne oldu? diye sordu.

Arno tamamen şaşkına dönmüştü.

— Sizi temin ederim ki görmüştüm. Hattâ yalnız gören ben değilim. B. 14 treninin seftreni de beraberdi. Yanılmıyorsam o adam da vardı diyerek bir şeyler gösterdi. Müddeiumumî o adamın da cebine lüzum gördü. Evet o da başı görmüş olduğunu katıyetle söylemişti.

Mösyö Giyom:

— O halde bu baş pek kısa bir

zamanda ortadan yok edilmiş. Demek ki siz buraya geldiğiniz vakit kaatil de vagona bulunuyormuş. Her tarafı arayınız.

Dedi.

Mösyö Giyom'un emirlerini yerine getirmek için bütün kompartimanları aramağa başlamışlardı. Beride de müddeiumumî istintak hâkimine:

— Anladınız mı Mösyö Galinard? Demek ki bunlar vagonu boş hatta çektikleri vakit kaatil vagona imiş. Ve derhal kelleyi bedenden ayırarak sırta kadem basmış, dedi.

Müstantik:

— Fakat vagon derhal nezaret altına alınmış. Buna rağmen siz kaatilin vagona bulunduğu emin misiniz?

— Böyle olmazsa bu kelleyi kim yok edebilir? Bir saat evvelisi bu baş burada imiş. Bir saat sonra ne olabilir?

Müstantik müddeiumumîye hak veriyor komiser de başını kaşıyordu. Müddeiumumî bir müddet daha vagonun dahilî vaziyetini tetkik ettikten sonra pek bitkin bir halde durmakta olan Arnoya bazı sualler sormak lüzumunu hissetmişti.

— Peki B. 14 saat kaçta Liyon istasyonuna varmış olacak?

— Saat 0,20 de.

— Saat yarım. Tam vakti. Komiser Şubleye.

Komiser müddeiumumîye yaklaştı ve büyük bir dikkatle Mösyö Giyomu dinlemeğe koyuldu.

Mösyö Giyom kol saatine baktıktan sonra:

— Derhal Liyondaki arkadaşınıza telefon ediniz. B. 14 gara girer girmez gayet dikkatli hareket

Büyük Macera ve Aşk Romansı : 3

etsin ve kendisine tarafımdan şunu da söyleyiniz. Liyon müddeiumumîsi ve cinayet masası memurları gelmedikçe gardan hiçbir yolunun çıkmasına müsaade etmiyecekler. Ben de şimdi Liyon müddeiumumîsiyle görüşeceğim. Haydi kaybedilecek zerre kadar vaktimiz yok.

Komiser müddeiumumînin emirlerini dinledikten sonra bir selâm çakarak gözden yok oldu. Müddeiumumî de dairesine giderek telefona sarıldı. Fakat bu memurların dahi kalpleri korku ve heyecandan çarpıyordu.

Vagon işçiler tarafından nezaret altına alınmış yerinde duruyordu. Maktulün bulunduğu kompartimanın penceresinden içeriye vuran ay ışığı yerlere bulanmış olan kanlara, daha canlı bir renk veriyordu. Bu çok müthiş bir manzara idi.

III

Liyon istasyonunun kaldırımalarında her türlü tertibat alınmıştı. Henüz B. 14 görünmemişti. Liyon müddeiumumîsi Ransi ve eyyars polis müfrezesi şefi Doriok geziyor ve konuşuyorlardı.

Garan bütün giriş ve çıkış kapıları tutulmuş. Gardan istasyon müstahdemleri dahi zabıtanın kağıt almadan çıkmıyacaktı. İkinci bir zabıta gurupu istasyondan üç kilometre mesafeye sıra ile dizilmişti. Bu tedbirler seyyar polis müfrezesi şefiyle müddeiumumî Ransi tarafından alınmıştı. Valansdan edilen telefon üzerine.

Müfettiş Doriok'un çehresi daima gülüyordu. Çünkü o şimdiye kadar iki üç yüz esrarengiz cinayeti aydınlatmış bir kimse idi. Onun için

hiçbir esrarengiz cinayetin aydınlatılamamasına imkân yoktu.

Müddeiumumî Ransiye gelince o ağır tabiatlı ve çok ciddi, yirmi senedir meslekte bulunan bir adamdı. Bütün zekâsını sarfederek bu cinayet etrafında kafa yoruyordu.

Doriok:

— Valansdan telefonla bildirildiğine göre bu cinayet pekt iptidai gibi geliyor bana.

Ransi, Doriok'un bu sözüne ne evet ve ne de hayır dedi.

— B. 14 Marsilyadan hareket ettikten sonra Avinyon ve Valans istasyonlarına uğruyor. Ve bu istasyonlarda ikişer dakika tevakkuf ediyor. Bombay lüks ekspresinin saatte 80 kilometre gibi büyük bir süratle gittiği nazarı itibara alınacak olursa kaatilin Avinyondan evvel cinayeti işleyip ilk istasyonda kaçtığı hatıra gelir.

Ransi, Doriok'i dikkatle dinledikten sonra:

— Unuttuğunuz bir nokta var, dedi ve çok iyi biliyorsunuz ki B. 14 ancak Marsilya ile Galaş arasında servis yapıyor ve bu arada Avinyona inen bir kimse derhal göze çarpar.

— Haklısınız. Fakat belki o trenin aksi tarafından immiştir. Şayet böyle hareket etmiş ise pek çabuk gözden kaçabilir.

Müddeiumumî bir müddet Doriok'un söylediklerini tahlil ettikten sonra dönerek:

— Hayır dostum. Bu sefer tahminlerinizde yanlışlığınız görünüyor. Affedersiniz ama, bu sefer pek basit düşünmüyorsunuz.

— Neden?

— Çünkü kellenin gaybubetini hiç kale almıyorsunuz. Maktulün başı vagon Valansda iken mevcuttu. Şayet kaatil değilse bu kelle Valansda kim yok edebilir?

Evet. Müddeiumumî çok güzel düşünmüştü. Fakat Doriok durumunu hiç bozmadı.

— Haklı olmanıza rağmen bana da bir parça hak vermenizi rica edeceğim. Çünkü ben bu kaybolan kelle hâdisesini bir efsanevi buluyorum. Telefonla görüştüğüm vakit maktulün bulunduğu vagonun derhal nezaret altına alındırılmış olduğu söylenmişti. Böyle bir vaziyette bir kelle vücuttan ayrılır kaçırılır da hiç kimse haberdar olmaz mı?

— İmkânsız, mademki Valansdan bize hâdiseyi bütün teferruatıyla anlatıyorlar. Münakaşaya yer kalmamış demektir.

— Bana öyle geliyor ki bu kelle meselesi korkudan ileri gelmiştir. Cinayeti ilk meydana çıkaranlar karşılaşacakları manzara karşısında heyecana kapılmış ve kelle vücuttan üzerinde görmüş olabilirler.

Esasen vagon yarı karanlık olduğu için bu hissi de verebilir. Belki kaatil kellenin kime ait olduğunu anlaşılmaması için cinayeti işlediği vakit beraberinde oradan götürmüştür.

— Bunu da kabul ediyorum. Fakat elektrikleri yakarak cesedi gördüklerine göre ve bilhassa istasyon şef muavini Arnonun bu kadar gaflete düşmesine imkân mı var?

İki yüksek memurun bu heyecanlı muhaverelerini B. 14 ün çaldığı düdük sona erdirmişti. Müddeiumumî başını sallayarak:

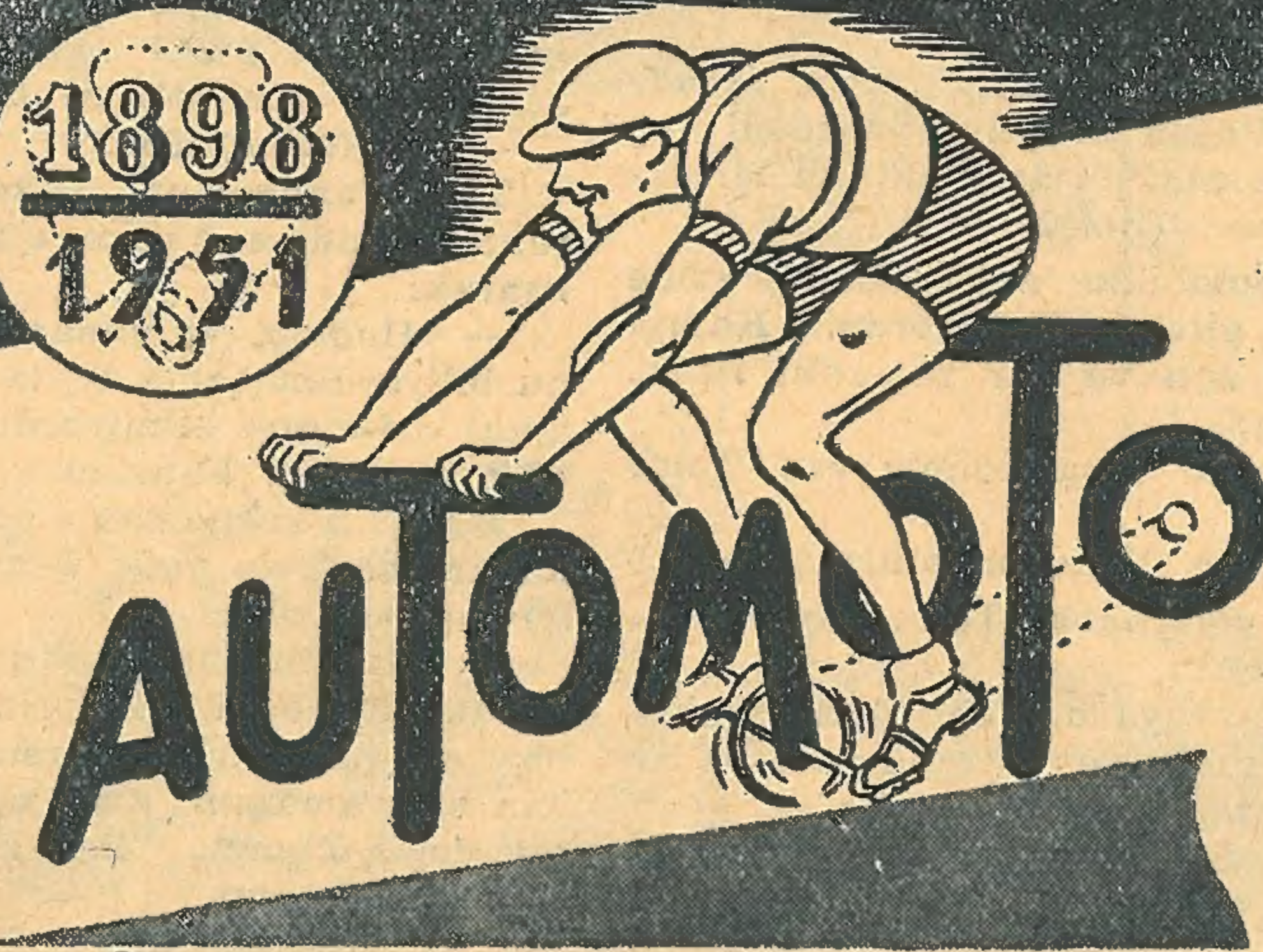
— Ne biçim perona giriş bu! Maazallah frenler bir tutulmasa feci olur, dedi.

Fakat Doriok bu son sözlerle cevap vermemişti. Bütün gayesi bir an evvel tahkikata başlamak ve yolcuları sorguya çekmekti.

(Arkası var)

53 Senelik Mazisi olan

1898
1951

Bütün Automoto ve Cristophe Bisiklet modelleri şıklık, hafiflik, sağlamlık, mütelevvi çeşitli zarif renk, takım, parça imalinde görülen büyük hassasiyet ve incelik gibi, umumî evsafı haizdirler.

İşte bu evsaf Automoto ve Cristophe bisikletlerine bütün dünyanın hayret ve takdirini kazandırmıştır.

Türkiye mümessili: ÖZCELİK Ticarethanesi - MEHMET ÖZCELİK Karaköy Palası karşısında, 82, GALATA - İSTANBUL

NAT PINKERTON

HERİF KIVAMA GELMEDİ Mİ?

ACELE ETME.. HERŞEYİN ZAMANI VAR.

SEVGİLİM SANA FENA BİR HABERİM VAR. ANNEM TELEFON ET. Tİ. HASTAYMIŞ. DERHAL GİTMEM LÂZİM.

AMA BU ÇOK FECİ BİR HABER. JÜLYET SENİ BIRAKAMAMI BEN.

MORRISON SEVGİLİM SENDEN AYRILMAK BENİ DE ÜZÜYOR..

AMA JÜLYET BEN JÜLİ... BİR TANEM. BENİ BIRAKAMAZSIN BEN.. BEN..

HASTALIĞI VAHİM Mİ? ÇOK RALACAK MİSİN?

BİLMİYORUM. BİRKAÇ HAFTA BELKİ DAHA FAZLA.

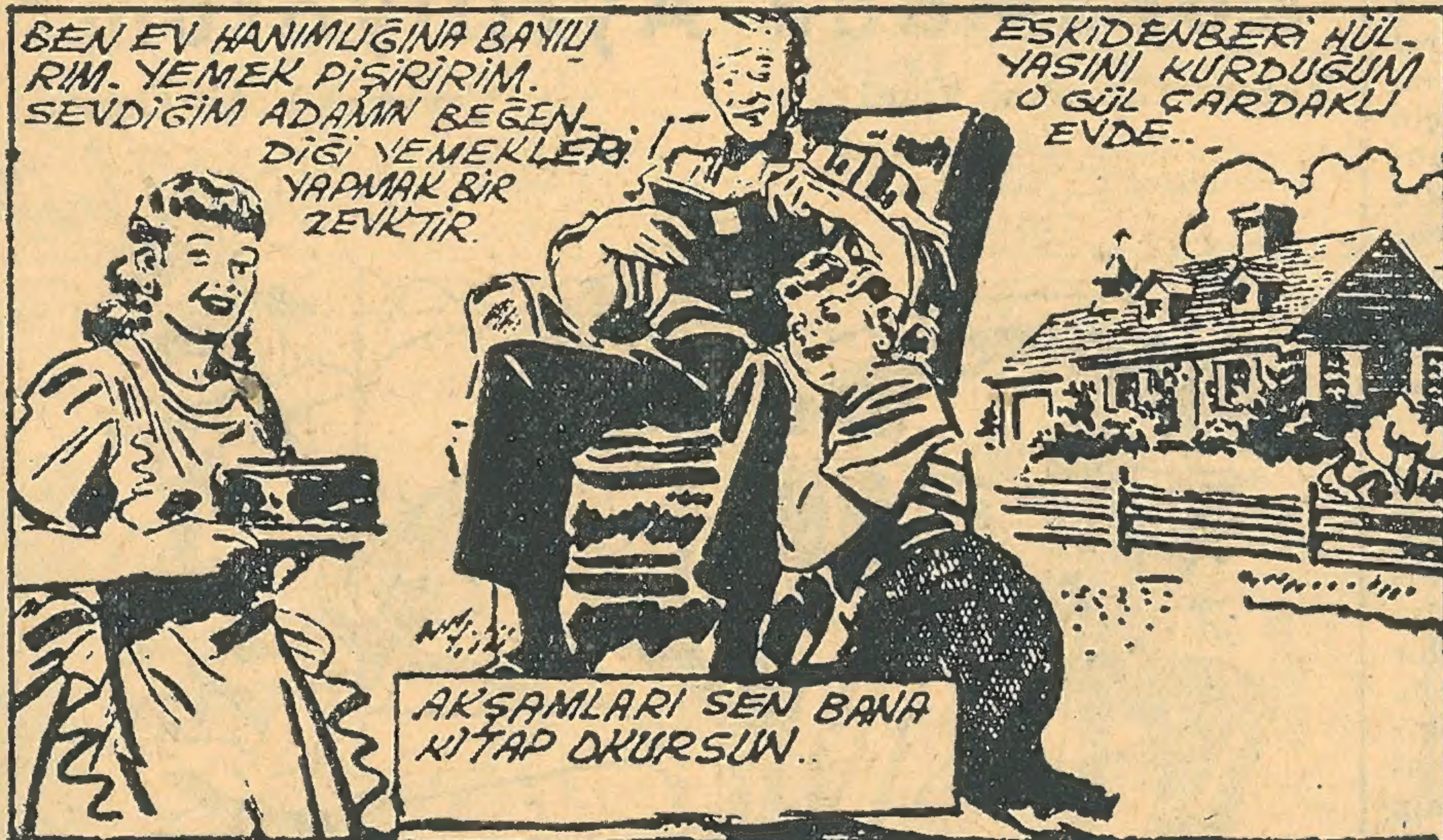
ÖYLEYSE BİLMEM LÂZİM GELEN BİR ŞEY VAR BENİMLE EVLENİR MİSİN?

TABİİ MORRISON TABİİ?

SEVGİLİM ÖYLE MES'UT OLACAK GİZLİ.

BEN EV HANIMLIĞINA BAYILI RIM. YEMEK PİŞİRİRİM. SEVDİĞİM ADAMIN BEĞENİĞİ YEMEKLERİ YAPMAK BİR ZEVKTİR.

ESKİDENBERİ HÜLYASINI KURDUĞUMU O GÜL ÇARDAKLI EVDE..

AKŞAMLARI SEN BANA KİTAP OKURSUN.

MORRISON'CUĞUM BÖYLE BİR EVİ ALACAK KADAR PARAN VAR DEĞİL Mİ? ALACAKSIN DEĞİL Mİ?

MORRISONCUĞUM AL BANA BÖYLE BİR EV.. BENİ MAHRUM BIRAKMA.

TABİİ SEVGİLİM.. SENİ MES'UT ETMEK EN BİRİNCİ EMELİM.

NEVYORKUN SAYFIYE YERLERİNDE BİR EV VAR. YALIM. ÇOK UZAK OLMA. SIN. PATRONUMU MR. PINKERTON YAKIN OLSUN..

AMA SEVGİLİM.. BEN NORVEYKTEN AYRILMAM. BAŞKA BİR YERDE YAŞAYAMAK.. BURADA İYİ BİR İŞ BULUR.

SENİ KIRMAK İSTEMEM JÜLİ AMA MR. PINKERTON BENSİZ YAPAMAZ.

YAA? DE.. MEK MR. PINKERTON BENDEN DAHA KIYMETLİ.

ARKASI VAR

Orijinal Bir Adam

Yazan: René Virard

Çeviren: Sayhan Bilbaşar

Amcalarını bu acaip huylarından vazgeçirmek için neler düşündüler...

Philibert Hadielle umumiyet itibariyle iyi ve hoş bir insan sayılabilir. Hattâ mükemmelliğe pek yakındı ve bir tek ufak kusuru olmasaydı mükemmel bir insan kabul edilebilirdi... Philibert'in ufak kusuru kendini her gün bambaşka bir şahsiyet farzetmesi ve buna bütün benliğiyle inanmasıydı.

Philibert'in huylarından pek fazla kimse zarar görmezdi ama etrafındakilerin ve yakınlarının ondan çekmediği pek az şey kalırdı. Etrafındakiler ve yakınları olarak tarif ettiğimiz grup da pek öyle kalabalık değildi. Biri kız, biri erkek olan iki yeğeninden ibaret olan bu grup, sevgili amcalarını ezeli huylarından vazgeçirmek için neler yapmamışlar, sırasında şahsiyetlerinden fedakârlık etmesini bilmişler (!) fakat roman ve ekseri hikâyelerde kolayca neticeye varıran bu usulle bile matlup gayeye bir türlü varamamışlardı.

Meselâ Philibert kendini melek sandığı zaman bunun hiçbir mahzuru olmuyordu. Hattâ meleklik günleri ekseriya tatlılıkla neticeye bağlanırdı. Ama her kadının melek olmadığı gibi, Philibert'in de melek olmadığı günler sayısızdı. İkide bir muharrir olur ve sayfalar dolusu yazı yazardı. Ama ne yazık ki eserlerini hiçbir tâbi basmağa yanaşmıyor ve Philibert'in, muharrirlik günlerinin hatıralarını basılı olarak görebilmesi için ertesi gün kendini tâbi farzetmesi icabediyordu. Vaziyet iki yeğen için işte bu zamanlar müşkülleşiyordu. Bir tâbi farzedin ki elindeki eserin kıymetine inanmıyor, fakat onu basabilmek için ne makinesi, ne kâğıdı ne de mürekkebi var. İki yeğen artık bütün gün, Kanada kâğıt sanayiinin alehinde söylenmiş lâflarla, Alman makine fabrikalarının müdürlerine, taksitle satış yapmadıkları için edilen sayısız küfürlerden başka kelime duyamaz oluyorlardı.

Philibert kendini şarkıcı zannettiği günlerin şamatası ekseriya daha fazla olurdu. Şarkılarının ilk akislerini duyan sokak köpekleri hep beraber protestoya başlıyorlardı. Protestolar okadar uzuyordu

ki civar evlerden, hangi tarafın daha evvel mücadeleyi terkeceğine dair bahse giriyorlardı. (Philibert'in tarafını tutmayanlar bu işte kaybediyorlardı tabii.) Köpeklerin şatnatası tahammül edilemez gibi olduğu zaman Philibert onları duymamak için pencereleri kapatıyordu, ama köpekler Philibert'i daima duyuyorlardı.

Hele Philibert marangoz olmaya görsündü. O zaman evdeki mobilyaların onun mahir parmaklarının, bünyelerinde vücuda getire-

ceği değişikliklerden masun kalabilmek için kaçacak delik bulmakta en büyük müşküllerle kar-

şılaşıyorlardı. Elinden kurtulamayan mobilyaların hali daha ziyade karikatüre benzerdi. Ama Philibert kendisini hiç karikatürist sanmadı.

Eğer yeğenleri fena çocuklar olsaydılar, onun kendini serseri Yahudi sanıp başını aldığı gibi gitmesini arzu ederlerdi. Ama hiçbir zaman böyle bir şeyi istemedikleri gibi akıllarına geldiği zaman da daima hicap duydular. Aksine sevgili amcalarının her arzusunu gülümsiyerek karşıladı-

lar ve kendini boyacı farzedip de yemek odasının veya misafir salonunun duvarlarını zevkince boyamasına ses çıkarmadılar. Hattâ zevkinin yüksekliğinden dolayı onu tebrik ettikleri bile oldu. Halbuki Philibert'in zevki, nedense diğer fânilerden hiçbirinin zevki ne uymazdı.

İyi yeğenler az zaman sonra, doğruluktan ayrılmamalarının mükâfatını gördüler.

Bunun sebebi, Philibert amcanın vefat etmek suretile, şayanı hayret zanlarının verdiği şayanı teessüf neticelerden kurtulmaları değildi. Mükâfatlarını buldular, dememize asıl sebep, ölümünden birkaç gün sonra bir noterin kendilerini, amcalarının vasiyetnamesinin açılışında bulunmağa davet etmesiydi.

Kendisine iyi muamele etmiş olmalarına mukabele olarak Philibert Hardielle onlara, bütün mal ve mülkünden başka, bankadaki parasının hepsini bağışlamış bulunuyordu. Her iki kardeş de:

— Zavallı amcacığımız, diye söylendiler. Öldükten sonra da bizi düşünmüş. Ne iyi ettik de mantomuzun veya ceketimizin boyunu, yeni bir moda meydana getirmek maksadıyla kısalttığı gün onun kalbini kırmadık... Ne iyi ettik de kendini muslukçu sanıp evin bütün borularını patlattığı gün kendisine bir lâf bile söylemedik.

Fakat heyhat! Bütün mülküm varisliği sadece bir isim...

Bankadaki para sadece bir kelime...

Ve her şey bir rüya idi.

Zira Philibert Hardielle vasiyetnamesini tanzim ettirdiği gün kendini zengin zannetmişti.

Kocamdan Ayrılıyorum

Yazan: Giovanni Viani

Çeviren: Vahit Orgun

İkindi vaktiydi. Sakin ve ıssız pastahanenin salonu hafif bir loşluğa bürünmüştü. Bir kenarda gazetesi okuyan Rikardo, yanındaki masadan tanıdık bir kadın sesi işitti. Evet, konuşan, arkadaşı Bruno'nun karısı Serafina idi.

Rikardo, gazetesini iyice açtı ve onlara görünmemeğe gayret ederek konuşulanları dinlemeye başladı.

Serafina şikâyet ediyordu:

— Hayır hiç de nazık değil!

Budalaların biri... "Bazı kadınların tahammül ettiklerine ben tahammül edemem" diye belki yüz defa tekrar ettim... Fakat sözlerim bir kulağından girip ötekisinden çıkıyor.

— Belki, sen de olanları biraz fazla büyütüyorsun; diye arkadaşı cevap verdi.

— Fazla mı.. Ben fazla büyütüyorum ha?.. Sen beni akılsız bir deli mi zannediyorsun. Bari sen böy-

le söyleme. Beni de, onu da tanırsın. Onda nezaket namına bir şey arama; bir hayvandan farksızdır. Mirella'cığım artık sabrım tükendi..

— Dikkat et, serafina sonra pişman olursun.

— Hayır beni boşuna caydırmağa uğraşma. Kararımı verdim. Senelerden beri beraberiz. Ne de olsa insan alışıyor... İlk zamanlar belki müteessir olurum. Fakat, öteki...

— Nasıl, daha şimdiden bir yenisini mi buldun?

— Tabii. Daha genç ve daha nazık birini buldum. Kadınların hususiyetlerini bilen biri. Bilhassa kendini beğenmiş bir adam tavrını takınarak canlarını sıkıyor. Baktım artık... Tekrar ediyorum, artık her şey bitmiştir.

Rikardo, kalbinin şiddetle çarpıştığını hissediyordu. Kadınlar tarafından görülmemeye dikkat ederek yerinden kalktı ve vakit kaybetmesizin Bruno'ya koştu.

Bir koltuğa bitkin bir vaziyette çökerken bağırdı:

— Bruno sana acıyorum. Ben senin samimi bir arkadaşımın, bunun için sana her şeyi anlatayım... Karın senden ayrılmaya karar vermiş...

— Sebep?..

— Az evvel "Panorama" pastahanesinde kulaklarımınla işittim ki...

Rikardo pastahane de iken duyduklarını kelimesi kelimesine nakletti.

(Arkası 14. sayfada)

GİZLİ VAZİFE !..

AZ DAHA GEÇ KALSAYMIŞSIZ KARGALAR HEPSİNİ YİNECEKLERMİŞ

SENİNLE MİŞELİN HAYATINI KURTAR DİNİZ.. İNŞALLAH ARTIK MESUT OLURUZ

ANDRE GELMEZSE BEN MESUT OLANAM EFENDİM

YİNE GELECEKTİR. BANA OYUN OYNADI AMA ONU AFFET. TİM. BENİ DİNLE. YİN..

FRANSUAYLA BEN YANIMIZA PARA ALALIM. İSTASYONA İNELİM. SİZE ATALIP GELELİM. ORADAN BİZİM ÇOCUKLARA TELGRAF TA ÇEKERİZ NE DERSİ. NİZ.? KABUL MÜ ?

BEN GELE-MİYECEK Mİ-YİM ?

KORKMA MİŞELİN.. ÇA-BUK DÖNERİZ

DÖNÜŞÜNÜZ. DE FRANSUA İLE EVLENECEK Mİ-YİZ ?

BİRAZ SABIRLI OL YAVRUM. ANDRE DE GELSİN DE ÜÇ-LÜ BİR DÜĞÜN YAPALIM OLMAZ MI ?

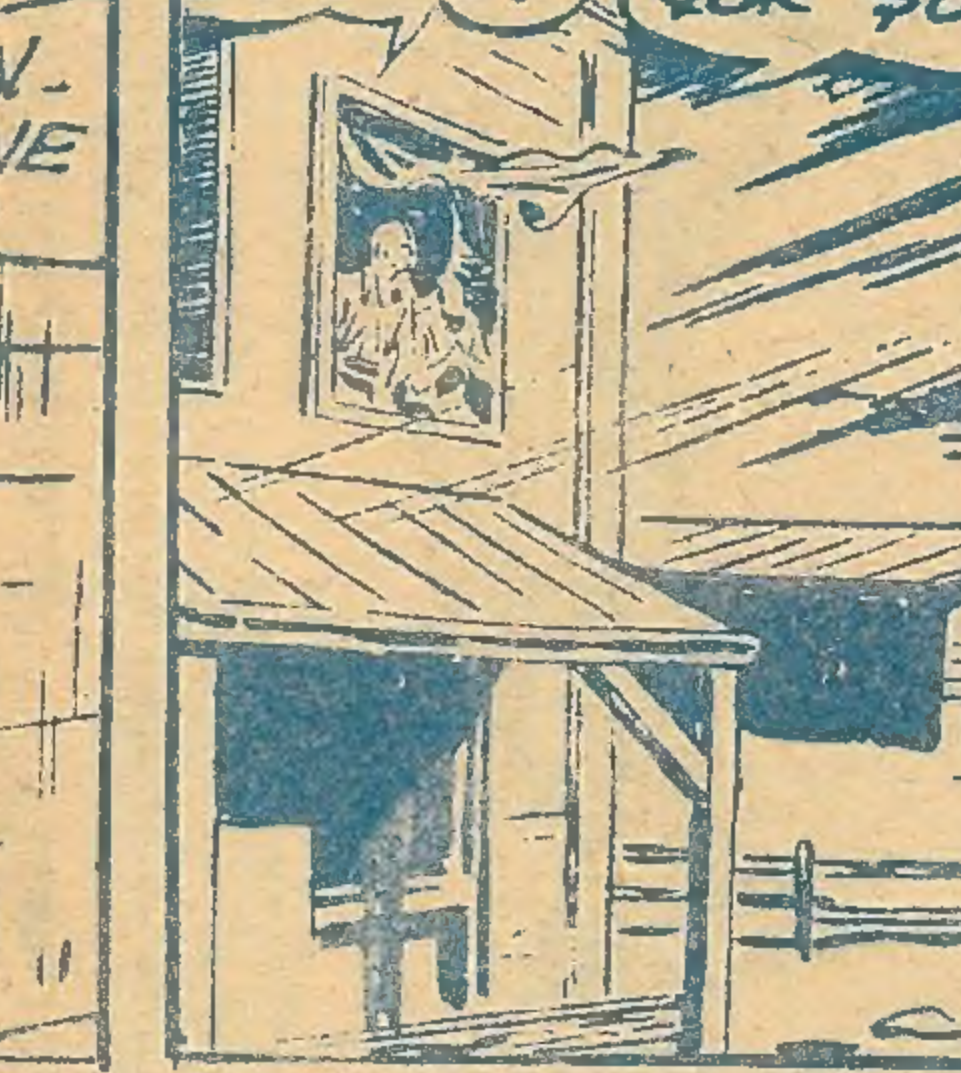

GECE YARISI KALK ALEN.. KİYAMET KOPUYOR. NE VAR ? NE OLUYOR. FRANSUA ?

GÖK GÜRÜLTÜLERİNİ DUYMUYOR MUSUN ?

BUNCA ZAMANDIR BU YAĞMURU BEKLEMEDİK Mİ ? GÖK ŞÜKÜR.

KALKIN.. YAĞMUR YAĞIYOR. ARTIK FELAKETTEN KURTULDUK

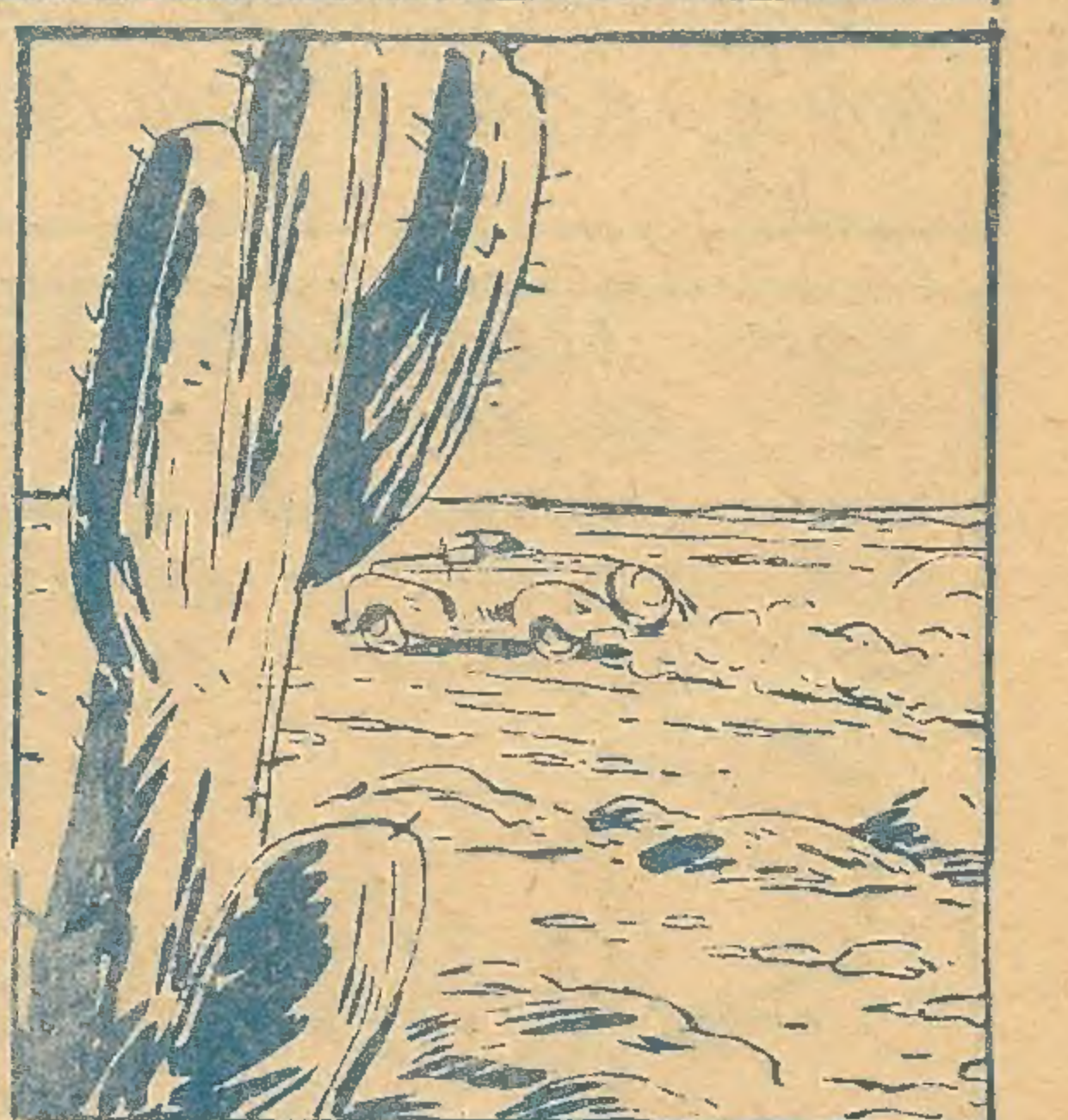
BAKIN.. BARDAK.. TAN BOŞA.. NİRCASINA

ALLAH GÖNDER.. İ BİZE BU YAĞMURU.

ERTESİ SABAH GÜNEŞ AÇTI. FAKAT KUYULAR DOLMUŞTU.

ALENLE FRANSUA YOLA ÇIKTILAR HOŞÇA KALIN DOST ÇABUK GEL. SENİ BEKLİYORUM

YOLCULUK HADİSESİZ GEÇMEDİ.

CESUR OL FRAN-SUA.. İSTASYON GÖRÜNÜ-YOR.

NİHAyet KASABAYA GEL DİLER.

SEN OTOMOBİLE BAK BEN TELGRAFLARI ÇEKİYİM.

MANDRAKE

ANSIZIN OTOMO-
BİLLE EVELCE
GÖRDÜKLERİ ŞİŞ-
MAN ADAM ÇIKIP
GELİYOR VE NAR-
DAYI AYILTIYOR.

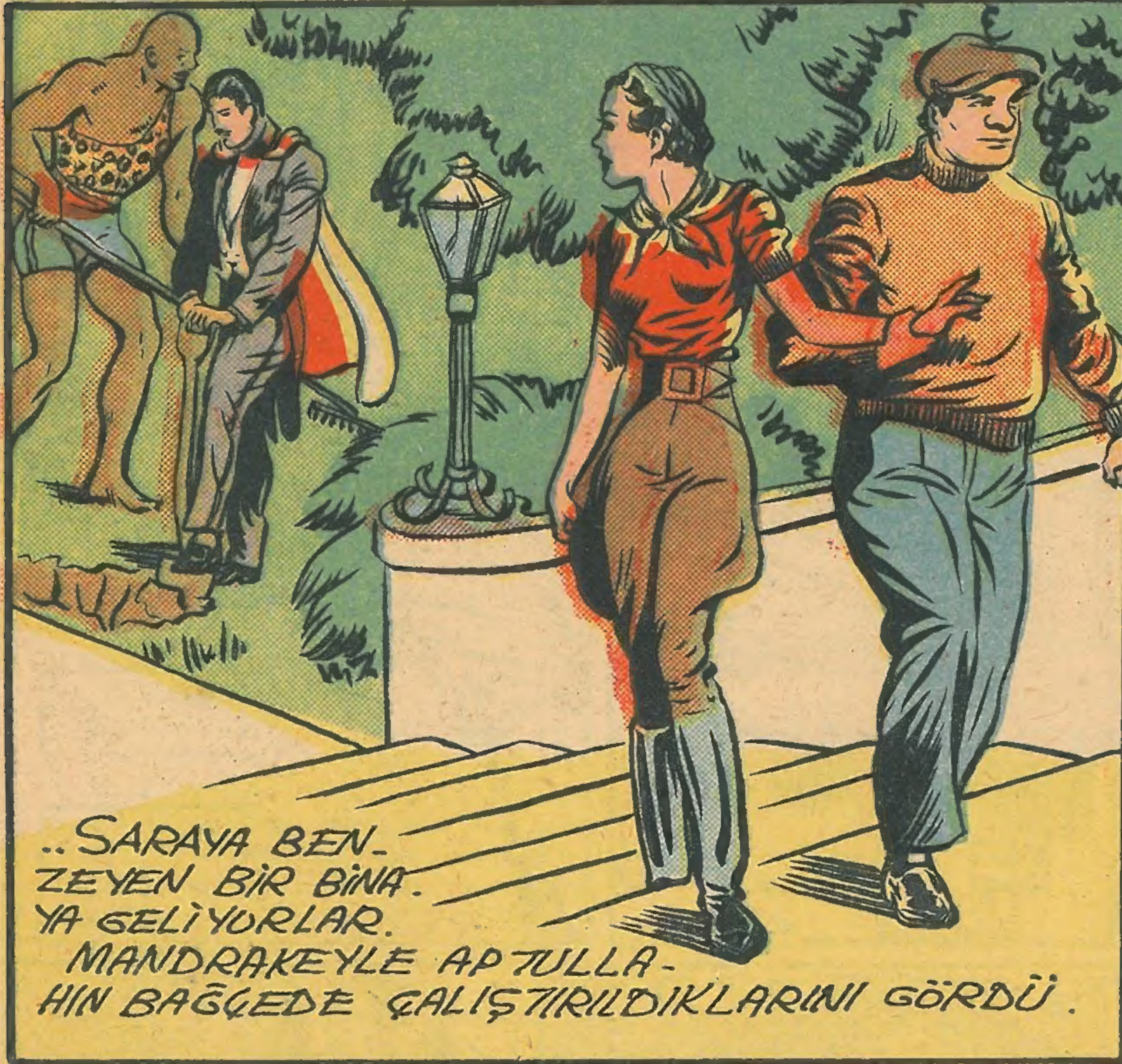
BEN LEYTE'Lİ
LORO YUM. İŞTE
BENİM MEMLE-
KETİM BURASI.
DIR..

MANDRAKEYLE
APTULLAH BENİM
LE NİÇİN KONUŞ-
MUYORLAR?

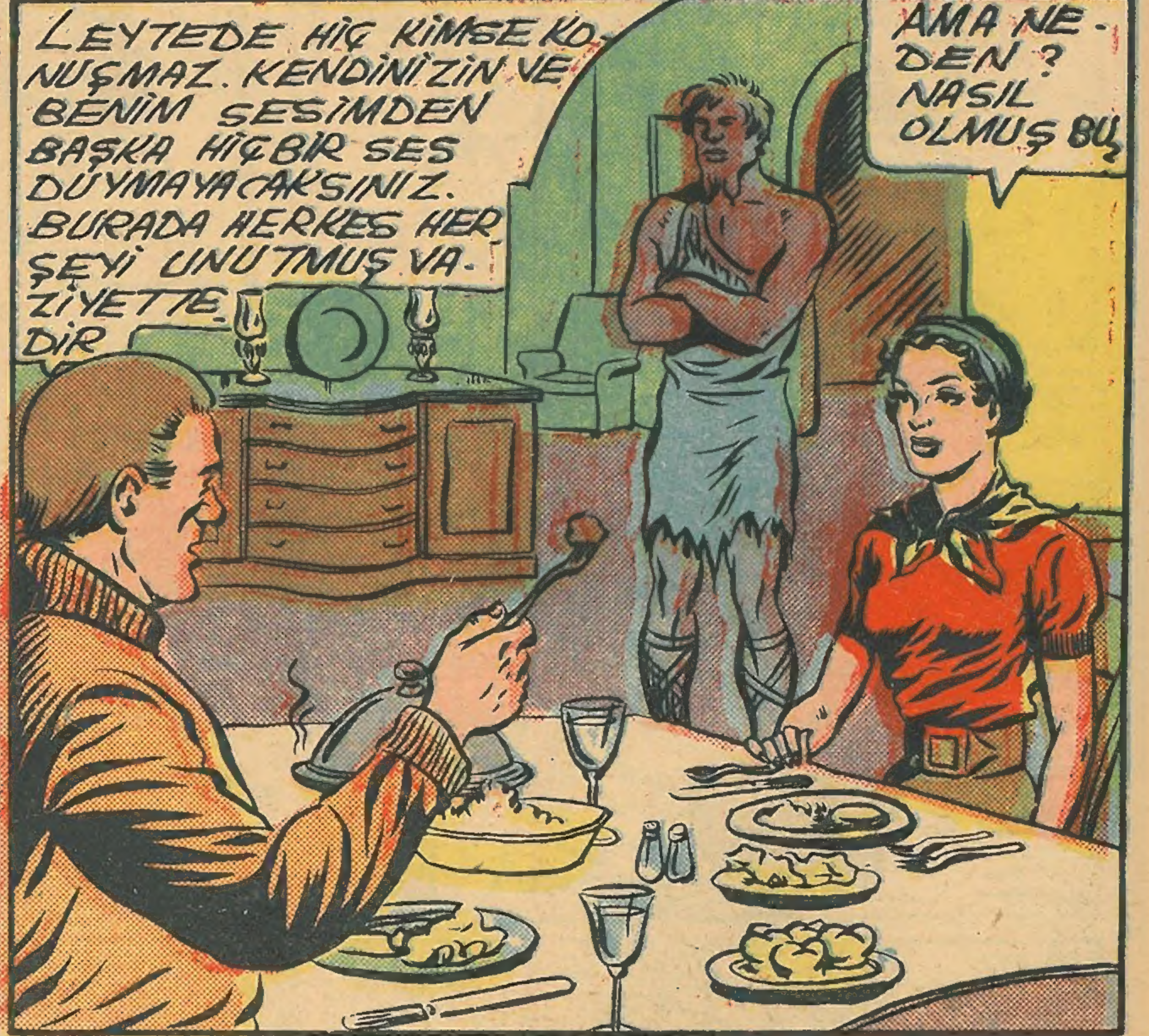

GÜNKÜ HERŞEYİ
UNUTTULAR..KO-
NUŞMASINI BİLE..

MÜTEBESSİM VE DALGIN İNSAN-
LARLA DOLU GENİŞ BİR ŞEHİRİN SO-
KAKLARINDAN GEÇİP..

..SARAYA BEN-
ZEYEN BİR BİNA.
YA GELİYORLAR.
MANDRAKEYLE APTULLA-
HIN BAĞÇEDE ÇALIŞTIRILDIKLARINI GÖRDÜ.

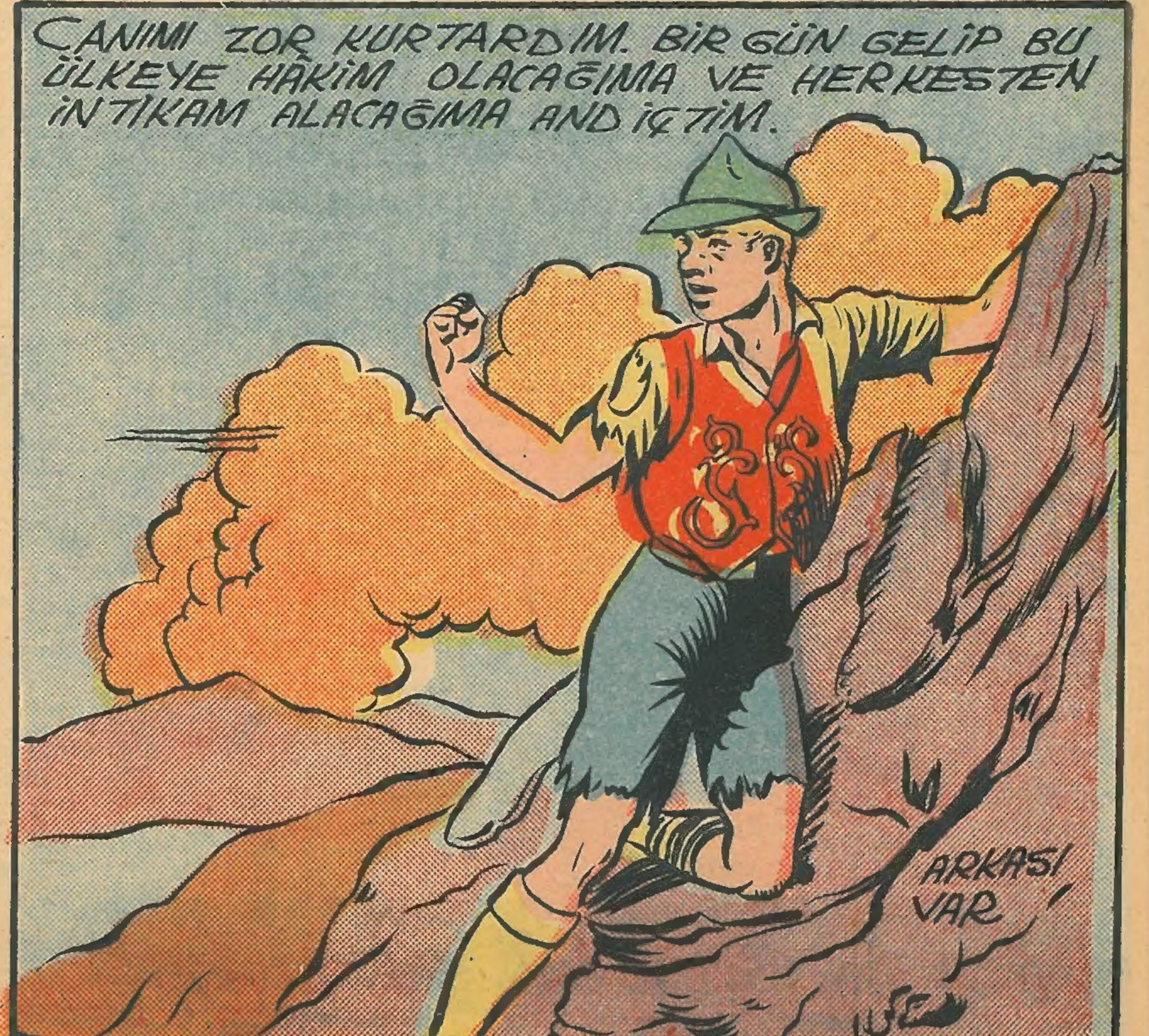

LEYTEDE HİÇ KİMSE KO-
NUŞMAZ. KENDİNİZİN VE
BENİM SESİMDEN
BAŞKA HİÇBİR SES
DUYMAYACAKSINIZ.
BURADA HERKES HER
ŞEYİ UNUTMUŞ VA-
ZİYETTE
DIR

AMA NE-
DEN ?
NASIL
OLMUŞ BU

LORD ANLATIYOR: BEN ASLEN BURALIYIM. LEY-
TE DAĞLARLA ÇEVRLİ ZENGİN FAKAT BİLİNME-
YEN BİR KASABADIR. GENÇLİĞİMDE UFAK BİR
SUÇ YÜZÜNDEN BENİ KOVDULAR.

ÇANIMI ZOR KURTARDIM. BİR GÜN GELİP BU
ÜLKEYE HAKİM OLACAĞIMA VE HERKESTEN
İNTİKAM ALACAĞIMA AND İÇTİM.

ARKASI
VAR

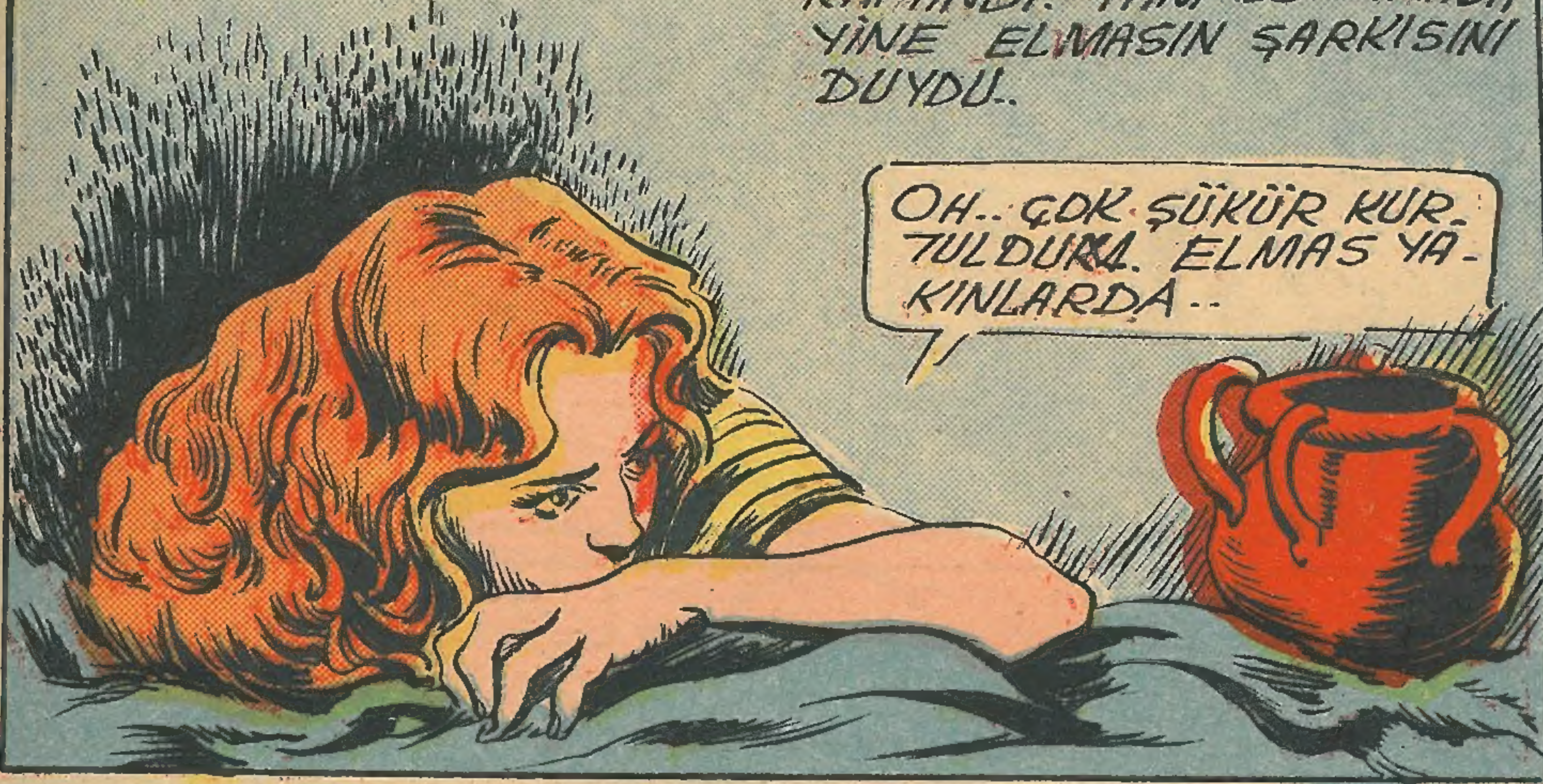
KARTALIN OĞLU

15/

ZAVALLI İRİS BAŞINA
GELENLERE HÜNGÜR HÜNGÜR
GÖR AĞLIYARAK YERE
KAPANDI. TAM BU SİRADA
YİNE ELMASIN ŞARKISINI
DUYDU.

OH... ÇOK ŞÜKÜR KUR-
TULDUK. ELMAS YA-
KINLARDA...

SESİN GELDİĞİ YAN ODAYA GEÇİNCE
HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRADI. SES BİR
GRAMOFONDAN GELİYORDU.

BU ONUN SESİNDEN
ÇEKİLMİŞ BİR PLAK

BU SİRADA ELMAS GÖLÜN ETRAFINDA
DÖNMÜŞ DOLAŞMIŞ ZADOMARIN ŞATOSUNUN
YANINA GELMİŞTİ.

AKŞAM OLMUŞ-
TU. O GECE
UYUMAZ VE
ERTESİ SABAH
İŞE KOYULMA-
ĞA KARAR VERDİ.
UYKUSUNDAN
KORKUNÇ BİR FIR-
TINA SESİYLE
UYANDI.

YATTIĞI MAĞARANIN AĞZINA GELİNCE KOR-
KUNÇ KASIRGA ELMASI ÇEKTİ ALDI BİR
YAPRAK GİBİ UÇURMAYA BAŞLADI.

ALLAHIM! SEN
BENİ KORU...
BU NE FIRTINA
BÖYLE...

HAVADA UÇARKEN NEREDEN
GELDİĞİ BİLİNEMİYEN BİR
KÖPEK VE UFAK BİR ÇOCUK
PEŞİNE TAKILDI.

BENİM ADIM
YILDIZ... ÇOK
KORKUYORUM

SEN KİMSİN?

KORKMA YAVRUM.
AMA SEN BURA-
LARDA NE ARI-
YORSUN?

SIRMA İŞLEMELİ
GÖK ELBİSELİ
PERİYİ ARIYORUM

15/2

DERKEN KASIRGA
DİNDİ. ELMAS KÜÇÜK
YILDIZ VE KÖPEĞİ
DÜŞMEYE BAŞLA-
DILAR.

ŞATONUN
EN YÜKSEK
KULESİNİ
KONDUK
KUR-
TULDUK

BURA-
DAN NASIL
İNECEĞİZ?

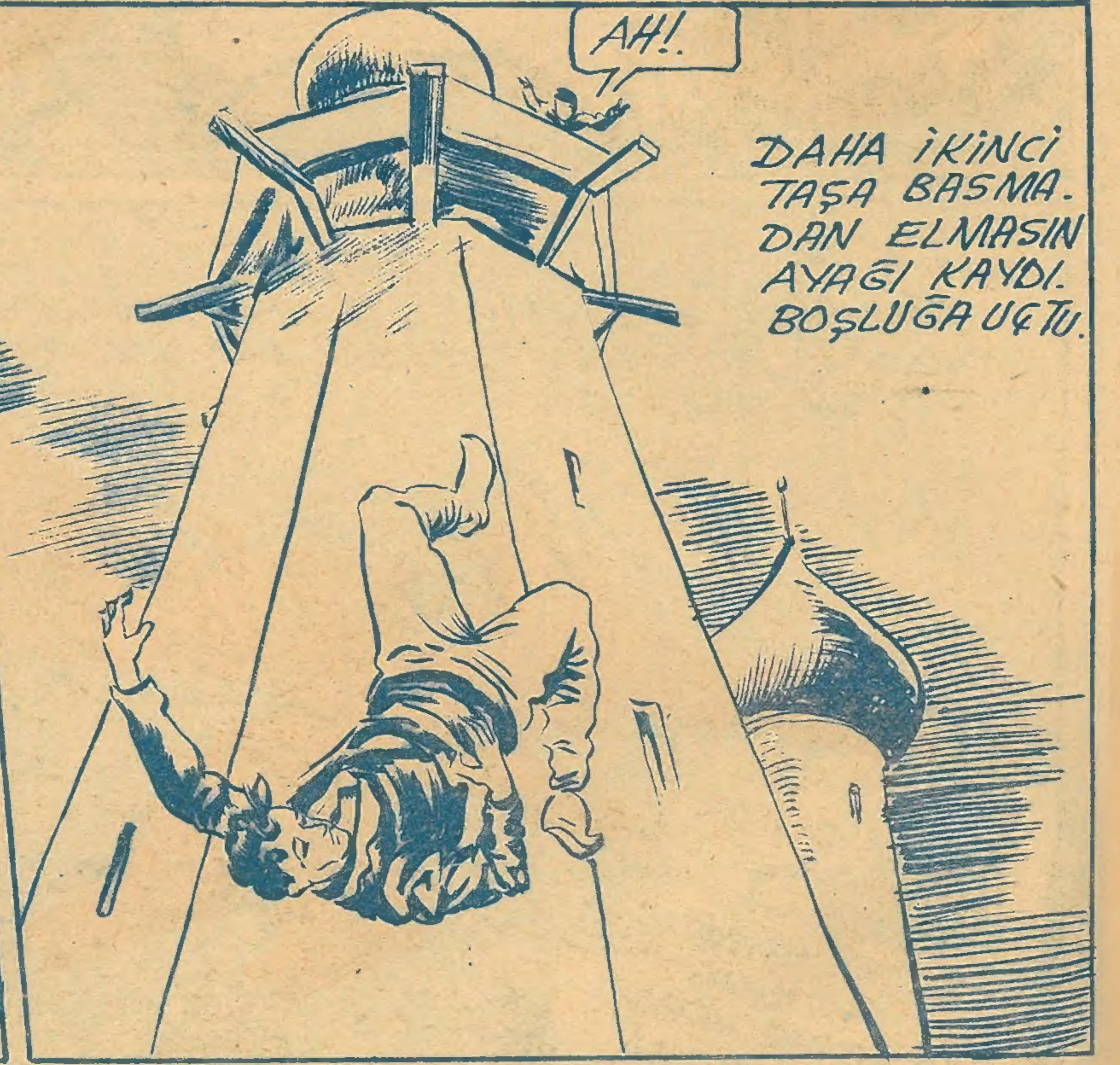
MUHAKKAK
AŞAĞIYA İNME-
YE AZMETMİŞ
OLAN ELMAS
KULENİN TAŞ
LARINA BASIP
AŞAĞIYA İN-
MEYE KARAR
VERDİ.

BENİ BEKLE...SENİ
GELİP ALACAĞIM.

AH!

DAHA İKİNCİ
TAŞA BASMA-
DAN ELMASIN
AYAĞI KAYDI.
BOŞLUĞA UÇTU.

YERE YAKIN
BİR YERDE
ELBİSESİN-
DEN ÇEN-
GELE TA-
KILDI. ÖLÜM
DEN KUR-
TULDU.

SALLANA SALLANA ELBİSESİ YIRTILDI.
YERE DÜŞTÜ. BİR KAPI GÖRDÜ.

BAŞKA YOL YOK..
BU KAPIDAN GİRE-
CEĞİM..

KAPIDA İKİ
HEYKEL VARDI.

KONUŞAN
KİM. BURA-
DA HEYKEL
DEN BAŞKA
KİMSE YOK

İŞTE
ÜÇÜNCÜ
SÜ DE
GELDİ

ARKASI
VAR

162/2

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Çağrı Kemal'in Tuğcu

SAYI : 12

Çelen zindancıydı. Elindeki feneri kaldırarak içeriye baktı. Ölmüş bir insan gibi bütün adalelerini sıkarak katılaşmış. İçeriye girdi. Ayağı ile bana dokundu. Sonra tahta kundura diye kafama bir temke vurdu. Tıpkı bir köpek ölüştü yoklar gibi yapıyordu.

Canım yandığı halde hareket etmedim. Fena halde şarap kokan korkunc yüzü, pek kuvvetli olan herif küfürler ederek dışarıya çıktı.

Kapıyı açık bırakmıştı. Öldüğümüne kanaat getirdiğini anladım. Dışarıda daha başka bir iki sürgünün gıcırdisını duydum.

Toplar durmadan gürliyor, sarımtılar oluyor ve:

— Kırve eleyson sesleri uğultu halinde geliyordu.

Herif gitti.

Saatlerce yattığım yerden kararlığı dinledim. Yeniden tahta kunduraların sesi duyuldu. Işık yine belirdi. Herifin kalın sesi:

— Mahzene götür, diyordu. Bir tane de dipte var. Onu da at. Ama geberdiklerini kimse duymasın. Rahatınızdam oluruz.

Daha ince bir ses, bir kadının sesi:

— Sen git, şarabını iç, dedi.

Herif aılık kapıdan içeriye bir daha baktı. Aynı vaziyette yatırdum. Zaten fenerin ışığı pek zayıf ve titrekti.

Baba kız gittiler. Aradan bir saat daha geçti. Kız yalnız geldi. Feneri yanına koydu. Elini elimin üstüne bastırdı. Ölmeliğimi şüphesiz anlamıştı:

— Kalk, diye homurdandı.

Gözlerimi açtım ve inledim:

— Açım, açım.

Ve ne korkunc bir ihtiras beslediğini anladığım için bu ötülden kâm alan canavara birden sarıldım. Bir an iki köpek gibi dalaştık. Zangır zangır titriyordu. Beni erkek bir hayvanmış gibi tahrike çalıştı. Tekrar:

— Karnım ağ, dedim. Seni seviyorum.

Ayağa kalktı. Şiddetle soluyordu. Feneri aldı. Kapıyı kapattı ve gitti. Yine korkunc dakikalar geçti. Yüreğim titriyerek bekledim.

Geldi. Üstünde şöyle bir sarıncı lekele ve kirli bir kumaş vardı. Ayakları çıplaktı. Saçları dağınılmıştı.

— Sıcak sıcak iç, dedi.

Büyükçe bir çanağa ekmek doğramış ve üzerine sıcak süt dökmüştü. Sütü içmeğe ve ekmek parçalarını elimi çanağa sokarak avuçlayıp yemeğe başladım. Bu sırada onun düşüncelerini kontrol etmek için kısıp sesle konuştum.

— Senin adın ne?

— Kalyopi İzmara.

— Sen çok güzel bir kızsın, Erkek gibi kuvvetlisin.

Yüzüme bakıyor ve burnunun kanatlarını oynatıyor, beni parçalamak ister gibi dişlerini sıkıyor.

— Benimle yatsana, dedim.

Bir başkası bana böyle bir iş-

ten söz ağsa inanmazdım. Bu canavar kızın, babasının muhafazasına verdikleri erkekleri bir yamam gibi didiklediğini ve bundan çılınca bir zevk aldığını anlıyordum.

Onun cinsî ihtirası bütütün başka bir şekilde tecelli etmişti. Elime âciz ve esir bir erkek düşüncüne onu dişleriyle sıyrıyor, belki bükün çığlıklarını, haykırmaclarını istiyordu.

Yemeğimi yedim. Çanağı elinden alarak dışarıya koydu. Gelir gelmez bana saldırdı. Bir kuduz köpekten farksız olan bu dişiye bütün güç ve kuvvetime sahip olduğumu gösterdim.

ÖLÜLER MAHZENİ

Kalyopi İzmara, bu vahşi ve dejenere mahlûk bir bâkire imiş.

kadın ve bir dişi olduğu için erkek kuvvet ve hareketinin o güne kadar anladığı cismanî hazlardan bütütün başka ve bin kat daha büyük olduğunu öğrenmişti.

O artık büyülenmiş ve şaşırmış bir mahlûktu. Şöyle konuş-

tum.

— O adam senin baban mı?

— Evet.

— Kaleda başka kimse yok mu?

— Yukarıda askerler var.

— Baban benim öldüğümü zannediyor. Sen beni saklıyacak mısın?

Düşünüyordum. Yüzümü ve vücudumu okşuyordum. Yine titremeğe başladı. Onu kollarımın arasında kuvvetle sıktım.

— Benim yaşadığımı babana bildirme.

—

Hücreden çıkarak koridoru geçip merdivenlerden indik.

— Bana yiyecek getir.

— Olur.

— Beni bir yere sakla.

— Olur.

— Geceleri gel. Beraber yat-

lım.

Yine okşadım. Bu dişi mahlûk tamamıyla aptaldı. Onun bu aptallığını ve bana bağlılığını arttırmanın çarelerini aradım.

Yaşamak ve kurtulmak için başka ne yapabilirdim?

Tekrar ekmek ve su getirdi. Konuşuyorduk. Beline sarılıyordum. Haz ve şaşkınlık içindeydi.

Yakın bir hücrede ölmüş bir ihtiyar adam vardı. Onu bacaklarından ve kollarından tutarak beraber taşıdık.

Korkunc merdivenlerden döne döne indik. Yer altında demir bir

kapı açtı. Pek dar olan bu kapıdan içeriye girdik.

Bir kenarda ötülerin arkasından çıkartılmış elbiseler yığılıydı. İleride, yerde bir başka kapak vardı. Onu kaldırdık. Feneri içeriye tuttum.

Korkunc ve insanı boğan ölü kokusu yukarıya gaz gibi çıkıyordu. İhtiyarın ölüsünü hiç yadırgamadan ve onu yerlerde yuvarlayarak soydu. Kuvvetli kollarıyla sürüyüp delikten aşağıya attı.

Kapağı tekrar kapatarak bana döndü. Bu mahlûktan bütütün iğreniyordum. Bana orada kalacağımı ve kendisinin oraya geleceğini bildirdi. Eğer kendisi gelirse kapının sürgüsünü çekmeden önce vuracaktı. Eğer sürgü kapı vurulmadan çekilirse ben ötülerden soyulan elbiselerin arasına saklanacaktım.

Mahzende bir takım eski silahlar, paslı kamalar kılıçlar vardı. Buranın penceresi yoktu. Kendisinden ışık istedim.

Bana saplı, topraktan yapılmış bir kilise kandili getirdi. Bunu yakmak için bir de çakmak verdi.

Ertesi gün, gündüz geldi. Aşk oyunlarını tekrarladık. Büyülenmiş ve tamamiyle bana tâbi olmuştum. Sanki işkne yarıyacakmış gibi bir miktar para verdi bana. Mahzenin dışında, aydınlıkta seviştik.

Yüzümde bir parmak sakal vardı. Bu bana hiç olmazsa on gündün beri konaktan ayrıldığımı anlatıyordu.

Bu dişi mahlûk sayesinde kurtulmak imkânlarını aradım. Ötülerin esyaşı arasından ayağıma bir çift sandal ve üstüme giyecek seçtim. Paslı bir hançeri mümkün olduğu kadar temizliyerek bir tafa sakladım.

İki gün ve iki gece daha orada kaldım. Geceleri ötüler mahzeninde insanı gıldırtan kokular içindeydim. Kalyopi geldikçe mahzen-den çıkıyordum. O beni bir kuş gibi kapatmağı ve kilitlemeğı ihmâl etmiyordu.

Sonradan anladığımıza göre Nisanın on sekizinci günüydü. Kaledin zemin katında sevisiyorduk. Dışarıda pek fena bağırtılar ve topların gürültüsü duyuluyordu. Yakınlarda öyle çığlıklar vardı ki Kalyopi bile Türklerin şehre girdiklerini sanarak iki duvar arasına açılan dar bir kapiya koştu. Pash sürgüsünü zorla açtı. İki yüksek duvarın sonundaki aralıkta insanların bağırarak geçtiklerini, mesalelerin ve mumların ışığı ile görüyorduk.

Kalyopi hayvanı bir merakla ilerliyordu. Kendisini takip ettim. Vakit geceydi. Yeniçerilerin nâralarını uğultu halinde işitiyordum. Rumların:

— Kırve eleyson! feryatları karmakarışık yükseliyordu.

Kalyopi ilerledi. İki duvarın arasındakı dar yoldan çıktı. Ben de çıktım. Ellerinde Meryemin resimleri bulunan ve etrafında mumlar tutan kadın, erkek, çocuk ve ihtiyardan mürekkep bir halk geçiyordu.

Benim bunların arasına karışmam bir saniyelik iş oldu. Sonra mümkün olduğu kadar oradan uzaklaşmağı çalıştım. Kıyafetim Bizanslıların kıyafeti gibiydi. Bütün meydanlar feryadeden insanlarla doluydu.

Öyle bir hal oldu ki Kalyopinin yanına dönmek istesem bile bulamaz veya kalabalıktan muvaffak olamazdım.

Bol bol hürriyet havasını emerek mümkün olduğu kadar kalabalık içinde bulunarak ve onlar gibi bağırarak gidiyordum.

(Arkası var)

KRALIĞAMI DENİZ-
DEN KURTARDIĞI-
NIZ İÇİN GÖK MÜTE
ŞEKİRİZ. ESASEN
DENİZLERİN KRA-
LINDAN DA BU
BEKLENİR

ADALAR KRALİÇESİ

MÜSAADE EDER.
SENİZ BU NIŞA-
NI BOYNUNUZA
TAKA- MAJESTE
YIM VE AKBABA
LIGINI BEN..

ADAMLARIMIN AŞAĞIDA MÜ-
KELLEF BİR KAHVALTI HAZIR.
LADIKLARINI BİLİYORUM. HAYDI
AŞAĞI İNELİM. SİZİ YANINA OTUR-
TMAKTAN BÜYÜK BİR ŞEREF
DUYACAĞIM
MADRAS.

Zİ İLÂN EDEYİM.

MADRAS ADAMLARININ Ö-
NÜNDE KRALIN YANINA GEÇ-
Tİ. KRALIN HEDİYE ETTİĞİ
GERDANLIKLA OYNAYARAK KABA-
RIR.

ADA-
M NE
KADAR
YUMUŞA-
DI

MAJESTE, ONUN ZAYIF
TARAFINI KEŞFETTİM.
BİR KRALIN AHBABI
OLMAKTAN GÖK GURUR
DUYDU. ARTIK SADA-
KATLE HİZMET EDE-
CEKTİR.

SANA NE
DEMİŞTİM
HATIRLADIN MI
MADRAS?

REİS SİZ BİR
ŞEYTANSINIZ.

AMA BEN ORTALAR
DA JOFREYİ GÖRMÜ-
YORUM. İNŞALLAH
HALÂ DENİZDE
DEĞİLDİR

TAM BOĞULACAKKEN TUTUP
ÇIKARDIK.

ŞİM-
Dİ
NEREDE?

KAMARASINA KAPAN-
MIŞ.. NE KONUŞUYOR
NE DE BİR ŞEY
YİYOR..

YEMEK BİTSİN DE ZİYA-
RETİNE GİDEYİM. BİRAZ
CEZA HAKİKATEN LÂ-
ZİMİ ONA..

MADRAS, FİLMİN BAŞIN-
DA ASİL BİR AİLEYE MEN-
SUP BİR AMİRAL VARDI AMA BA-
NA YAPMADIĞI İHANET KALMADI.
ŞİMDİ ONDAN KURTULDUK AMA
YERİNE KİM GEÇECEK?

MAJESTE EĞER BEN BİR FİLMİN
KUMANDANLIĞINI ALACAK OLSAM
ONU DAİMA ZAFERDEN ZAFERE
ULAŞTIRIR. SİZE BÜYÜK
SADAKATLE HİZMET
EDERDİM.

ARKASI VAR

KORKU

Yazan: M. YAMAN

Allah ona her şeyin iyisinden vermişti. Simsiyah saçlar, kapkara gözler, ipince kaşlar, bembeyaz bir ten. El ufak, ayak ufak. Eh bu kadar iyi malzeme kullandıktan sonra biçimi, cilvesi, ahengi de eksik olmaz a...

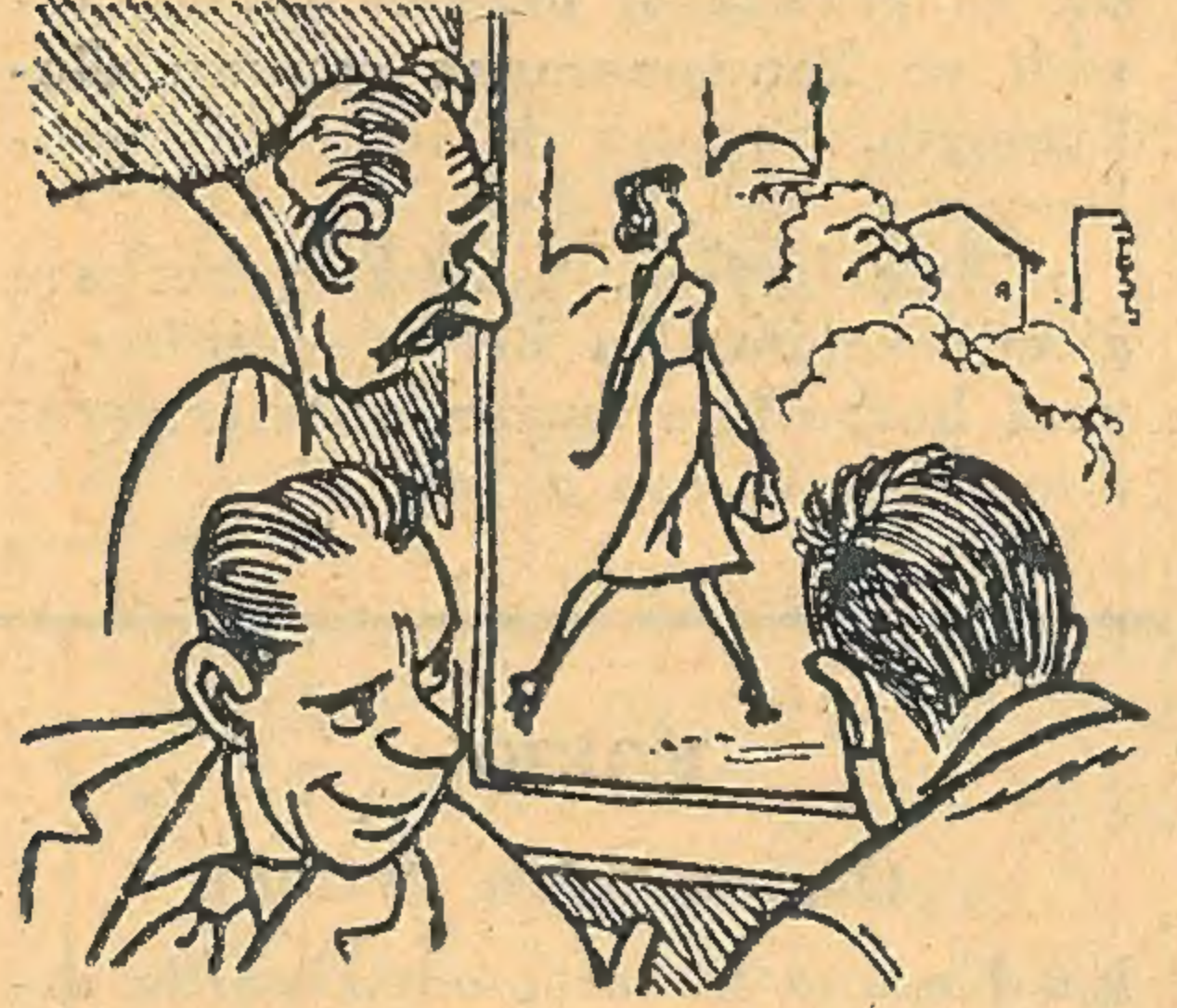
Onun kendisine mahsus bir havası, bir cazibesi vardı. Şoförler "Ah anam!", yaşlılar "Yavrum!", orta yaşlılar "Ciğerim!" diye anarlardı. Hangi meyhanede bir iki kadeh çaksalar içlerinde:

— Semahatin şerefine! diye kadeh tokuşturanlar mutlaka bulunurdu.

Kocası onu pek severdi. Tam iki yıl ona âşık yaşamıştı ama sonradan elinde mendil ağlıya ağlıya ayrılmıştı:

— Semahat, senin yüzünden, senin güzelliğin yüzünden ayrılıyoruz. İçim, bağrım cayır cayır yanıyor. Fakat dayanamayacağım. Herkesin gözü senin üstünde. Millet bana düşman. Şimden gerü sen sağ olasan sevdiğim, ben de selâmet...

Semahat ona ihanet etmişti. Fakat bu fakir adamcağıza biraz fazla geliyordu. Onun mahdud hayatı, kıs-

kançıkları onu sıkıyordu. Ayrıldılar.

Semahat dul kalmıştı. Başını sokacak bir evi, babasından kalma, yanyana iki dükkânı, bir handa da hissesi vardı. Erkek eline muhtaç olmadan geçinebilirdi. O da öyle yaptı.

Fakat armudu olan ağacı taşlarlar. Yirmi dört yaşında, fıkır fıkır, koca görmüş, tek başına kalmış böyle pek güzel bir kadıncağıza rahat bırakırlar mı? Onun pek niyeti yoktu. Zengin bir koca arıyordu ama komşular dalına basıyorlardı. Yoldan birisi geçse onun için geçtiğini, tahsildar kapının önünde biraz fazla kalsa Semahatle kaynatıldığını söyler, onun evine misafir kabul ettiğini uydururlardı.

İnsan bu.. Genç kadın hırslına hırslına baştan çıktı. "İyi vardım!" demeğe, "Canım sağ olsun!" diye haber göndermeğe başladı.

Hocaların "Süphanallah" kadınların "Hıncır aşifte" diye andıkları Semahatin kapısına bir gün lâcivert elbiseli, genç bir adam geldi. Hanımı görmek istedi. Dadı kalfa onun ısrarı üzerine haber verdi. Semahat kapıya indi:

— Ne istiyorsunuz?

— Beni tanımadınız mı?

— A, sen Binbaşının emir eri Hasansın.

— Evet. Terhis oldum gidiyorum gayrı.

— Güle güle Hasan.

— Seni de götüreceem.

— Beni mi?

— He. Sana gasabada nikâh ya-

parım. Bizim köylük yerler şenlikli olur, tarlalarda salınır gezersin. Bir dediğini iki gomam.

— İlâhi Hasan sen çok yaşa.

Fakat Hasan pek ciddi idi. Gözleri dolu dolu oluyor, renkten renge giriyordu. Belliydi ki o da eski âşıklardan.

Semahat önce gülümsedi, sonra kaş çattı, daha sonra payladı, kov-

du. Fakat nafile Hasan baltaydı. Boynunu büküyor:

— Gayrı sen bilin, etme... diyordu.

Bu cahil delikanlı Binbaşı komuşu evde otururken Semahatin işlerini de görür, bahçeye bakar, ağaçların meyvalarını toplar, hemen her sabah çarşı, pazar işini görmek için uğrardı. Nihayet Binbaşı başka semte taşınca o da gitmişti.

Zaman kötü, Semahat evinde bir ihtiyar dadı ile oturuyordu. Hasan birkaç gece karşı viranede sabahlara kadar sigara içtikten sonra bir gün bahçeye girdi. Semahat hanım pek sinirliydi:

— Baksana bana sen, dedi. Sen beni ne sanıyorsun.

Hasanın gözlerinden yaşlar boşandı:

— Ben kötü lâf mı ettim ki. Alayım seni dedim. Ne köyüm gö-

zümde var, ne anam. Bağırma öd godun, yahtın içimi temelli.

— Gidemem Hasan, gidemem.

Genç kadın müteessirdi. Eli işe yatkın, bir kadın gibi temiz ve şimdiki böyle pek açık yürekli ve saf o-

(Arkası 14. sayfada)

HÜRRİYET KAHRAMANI

BOLİVAR ESİRLERİNİ 1810 DA SERBEST BIRAKTI. BİR GÜN GİFTÇİLERİ, İSPANYOL KRALLININ VERGİ MEMURLARINDAN ŞİKAYETE GELDİLER. YANA YAKILA DERTLERİNİ SAYDILAR.

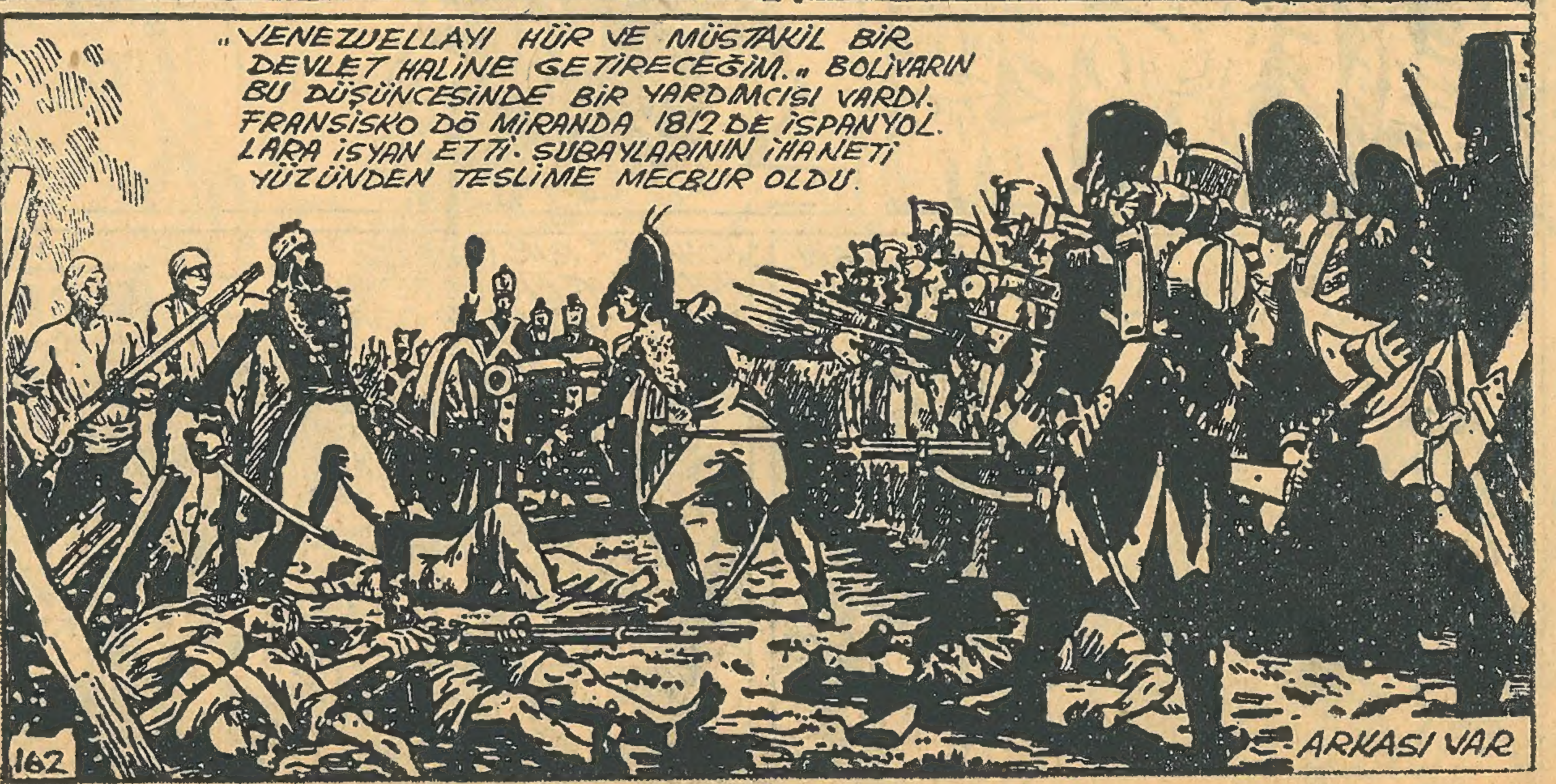
BİRKAG SAAT SONRA KRALLIN TANSİLDARI VE MEMURLARI GANUR İÇİNDE ÇIKAGELDİLER. GİFTÇİLERDEN BİRİ VERGİ VERMEK İSTEME MİŞ VE MEMURLARI KOVMUŞTU.

BUNDA ŞAŞILACAK BİR ŞEY YOK KETEN EKMEK YALNIZ İSPANYA NIN İHHİSARINDADIR. KRALLIMIZ BU EMRİ VERİRKEN ÇOK İSABET BUYURMUŞTUR.

İSPANYOLLAR VENEZUELA YI SÖMÜRDÜLER. SOYUP SOĞANA GEVİRDİLER. KETENE NEYE İHHİSAR ALTINDA?

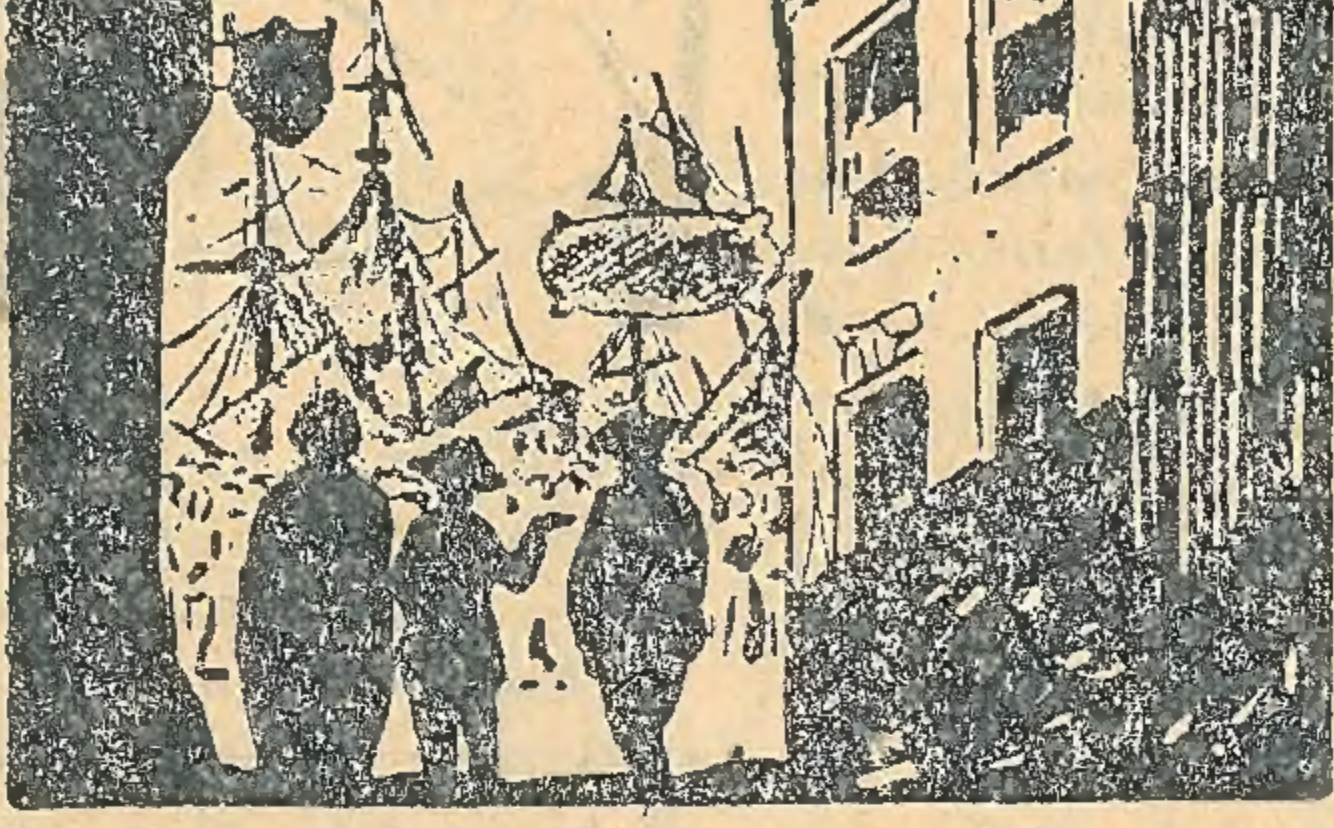
162

ARKASI VAR

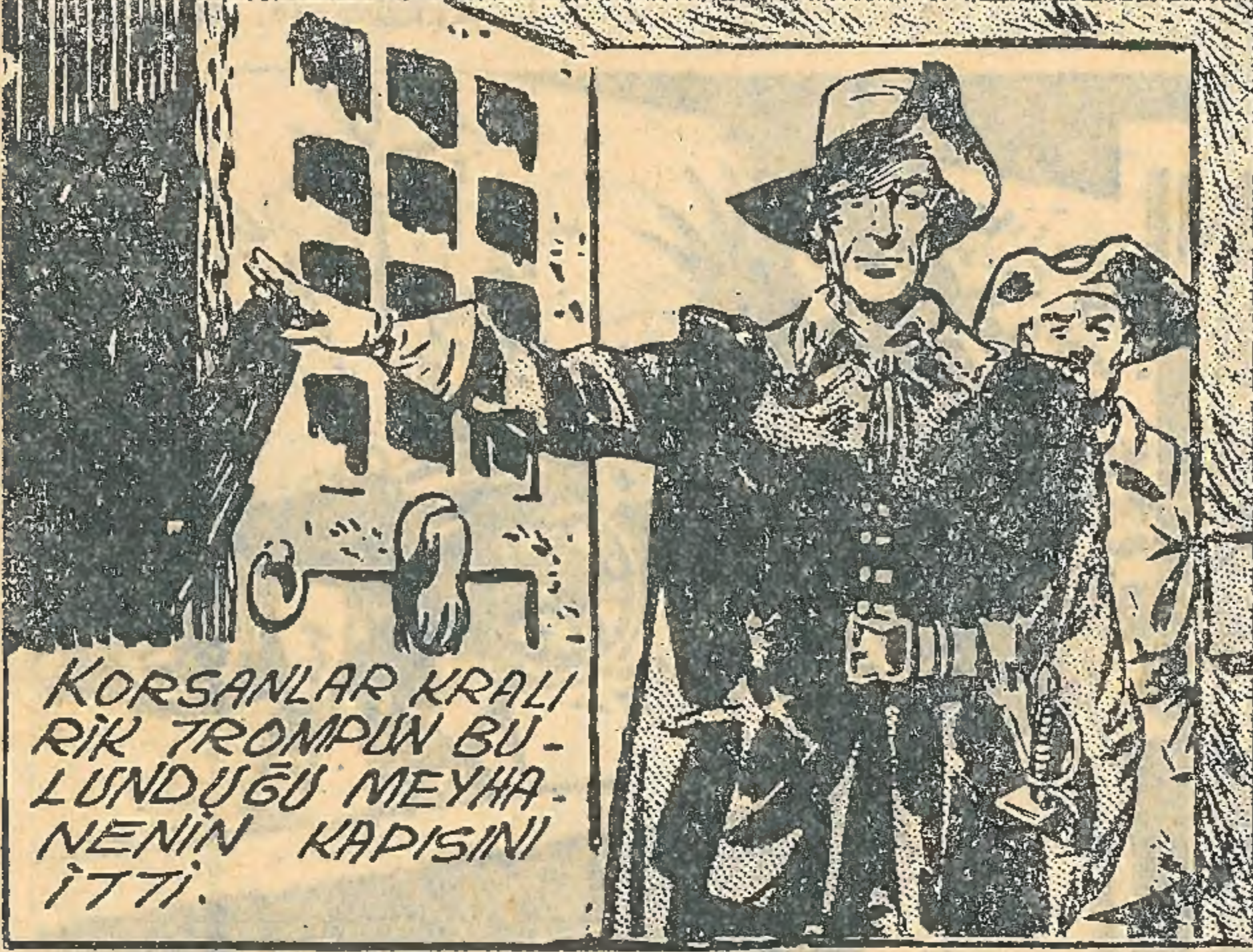
KORSANLAR KRALI

No:13

KORSANLAR HİD-
DET VE HEYECAN
İÇİNDE LİMANA
İNDİLER.

FRANSIZLAR GELMİ-
ŞİK BAKALIM NE YAP-
CAK.. BÜTÜN FRANSA-
YI YAKIP YIKACAĞINI
SÖYLÜYORDU.

KORSANLAR KRALI
RIK TROMP'UN BU-
LUNDUĞU MEYHA-
NENİN KAPISINI
İTTİ.

RIK KORMORANI
GÖRÜNCE DELİVE
DÖNDÜ.

GEL HAIN
KÖPEK GEL..
SENİ GEBER-
TİP LEŞİNİ
KÖPEKLERE
YEDİRECE-
GİM..

RIK TROMP KOCA, AĞIR
SANDALYAYI KAPTIGI
GİBİ KORMORANIN
SURATINA FIRLATTI.

KORMORAN BÜYÜK
BİR GAYRET SARFET-
MEDEN HAVADA
UÇAN İSKEMLEYİ
TUTTU.

HASIMLARININ BU KUVVETİ OS-
TANDILARİ DONDURDU. GÖZLERİ
KİN VE ATEŞ PÜSKÜRÜYORDU.

ÇOCUKLUĞU BIRAKIN
DA SÖYLİYECEKLERİNİ
DİNLEYİN.. BEN İYİ BİR
GENİ SATIN ALMAK İS-
TİYDÜM.. BOL ALTI-
NİM VAR.. BİZ DENİZ-
CİYİZ, SÖZÜMÜZÜN
ERİYİZ..

İKİ YAŞLI DENİZCİ, ALTIN LAFINI DUYUN-
CA RIK TROMPU GERİYE
ÇEKTİLER. KANDIRDILAR.

162

NIHAYET RIK (BU İŞİ
HOMUR
DANDI
KİSMETE BİRA-
KALIM. YA BEN SE-
NİN PARANI YAHUT
SEN BENİM GENİMİ
ALIRSIIN

ARKASI VAR

KOCAMDAN AYRILIYORUM

(6. sayfadan devam)

Bruno, sükûnetini muhafaza et-
mek için kendini zorluyordu:

— Fakat nasıl olur, dedi. İm-
kânsız. İyi işitmemiş olacaksın...
Evet, Serafina ile küçük bir muna-
kaşamız oldu. Bunu inkâr edemem.
Bu sabah, o baloya gitmemizi isti-
yordu; ben ise kabul etmedim ve
sinemaya gideceğiz dedim... Fakat..
bunlar her zaman ve her ailede o-
lağan şeylerdendir.

O akşam, karısı eve dönünce,
Bruno onu nasıl karşılayacağını şa-
şırmış bir halde idi. Sordu:

— Serafina, doğru söyle bugün
"Panorama" pastahanesine gittin
mi?

— Evet canım gittim... Hattâ
yanımda da Mirella vardı.

— Arkadaşına ben den ayrılaca-
ğını söyledin mi?

Serafina kocasına hayretle bak-
tı. Sonra sordu:

— Mirellaya ne dediğimi nere-
den biliyorsun?

— Behemehal söylememi mi is-
tiyorsun? Peki. Yanınızdaki masada
oturan Rikardo işitmiş! Anlıyor
musun. Ben nezaketsiz bir adamım..
Kadınların hususiyetlerini anlamıyo-
rum. Bunları idare etmesini bilmi-
yorum... Anlayış kabiliyetim kıt.
Çok ihtiyarım şimdiden bir başka-
sını da bulmuşsun!.. Öyle mi?..

Serafina kahkahalar atarak gü-
lüyordu. Nihayet sakinleşti ve:

— Görüyorum ki sen ve arka-
daşın kadın dedikodularına çok e-
hemmiyet veriyorsunuz... Ama ya-
zık ki arkadaşın oradan çabuk ay-
rıldı ve konuşmamızın sonunu din-
liyemedi. Sonunu da sana ben söy-
liyeyim:

"İşte böyle... Artık o berbere
gitmiyeceğim. Bu haftadan itibaren
yeni berberime saçlarımı yaptıraca-
ğım. İstersen sen de gel..."

KORKU

(13. sayfadan devam)

İlan Hasana hakaret edemiyordu ar-
tık. Yürekları kadın hususunda
pek dayanıksız, aynı zamanda na-
muslu olan bu köy çocuğunu belki
de verem edecekti. Düşünüyordu.
Hasan yanakları al al olarak:

— İki elim on parmağım ya-
kanda olsun, dedi. Ölümlü dünyada
kanıma girme.

— Gidemem Hasan. Ben köy-
lerde nasıl yaşarım? Ölürüm mu-
hakkak..

— Ne var ki ölecek. Söğütlerin
altında dolan, guzuları sev. Buba-
mın hali vakti yerinde. Benden gay-
rı çocuğu yok.

— Gidemem Hasan, gidemem..
Hasan birden çökmüş, boynu
incelmış, yüreği soğumuş gibi oldu.
Solun yanaklarına düşen iri damla-
ları elinin tersiyle sildi:

— Gayrı helâl et hakkını.

— Sen, sen etmiyecek misin?

Hasan susuyordu. Genç kadını
büyük bir korku sarmıştı. Üzerin-
de bir mesuliyet, bir günah yığını
var gibiydi. Bir dakika düşündü ve
içeriye seslendi:

— Dadıcığım, sen Kapalıçarşıya
kadar bir gidiver de sor bakalım.
Dükkanların kirasını neye getirme-
diler hâlâ..

* * *

Hasan çarşı pazar işlerini, bah-
çe işlerini görmek için Semahat ha-
nımın evinde kaldı. Canla başla
çalışıyor, bahçede çiçekler yetişi-
yor, yavaş yavaş evin iç işlerini de
görüyor, bunlara mukabil hiçbir
aylık talep etmiyor, yalnız aybaşla-
rında eli ayağı tutmaz oluyor ve bin
bir sıkılganlık içinde soruyordu:

— Dağı hanım Kapalıçarşıya ne
zaman gideceksin ki?..

ALNIMIN

YAZISI

OH MARK.. NE OLURSUN BENİ SEV...

GÜZEL BELLAM.. SEN OLMASAYDIN BENİMHALİM NİCE OLURDU?

NE YAPMAMI İSTİYORSUN? TAKİP EDİLEN, MESLEĞİNİ YAPAMIYAN BİR İNSANLA YAŞANIR MI? BENİMLE HAYATIN ZEHİR OLACAK.. HAYIR BELLA.. MÜNA- SEBETİMİZİ BURADA KESELİM..

VİZ GELİR.. BİRBİRİMİZİ SEVDİKTEN SONRA... BAŞKA BİR MEMLEKETTE YENİ BİR HAYAT KURARIZ.. GÖR.. BAK.. NASIL MES'UT OLACAĞIZ..

28/

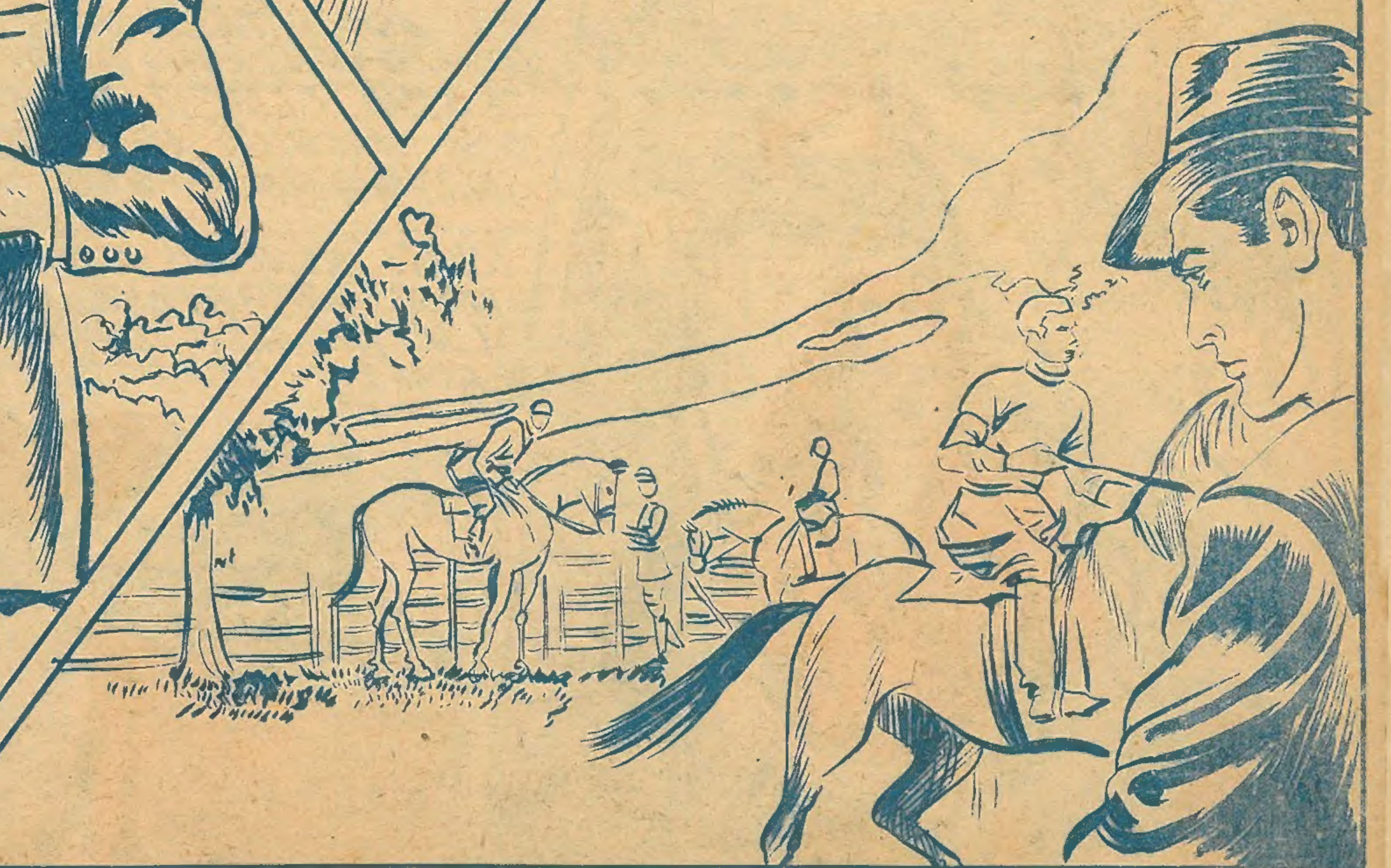
KLER HER SABAH ORMANDA ATLA GEZİNTİ YAPARDI. ONA RASTLAMAK ÜMİDİ HÂLÂ GİTTİKÇE ARTAN BİR ATEŞLE İÇİMİ YAKIYORDU.

EYET.. BAŞKA BİR MEMLEKETTE YAŞAMAK HİÇTE FENA DEĞİL.. HERŞEYİN YENİDEN YARATILACIĞI BİR YEREGİTMEK... AMA KLERİ NE YAPMALI.. HİÇBİR ZAMAN HİÇBİR YERDE HİÇBİR ŞEKİLDE AKLIMDAN ÇIKMAYAN KLERİ.. BİR SABAH BULONİY ORMANINA YÜRÜDÜM..

162/

BİR YANDAN YÜRÜYÖR, BİR YANDANDA GÖZLERİMİ SAĞA SOLA GEZDİREREK KLERİ ARIYORDUM. BENİM Kİ YÜRÜMEK DEĞİL AYAKLARIN ÜZERİNDE SÜRÜNMEKTİ.

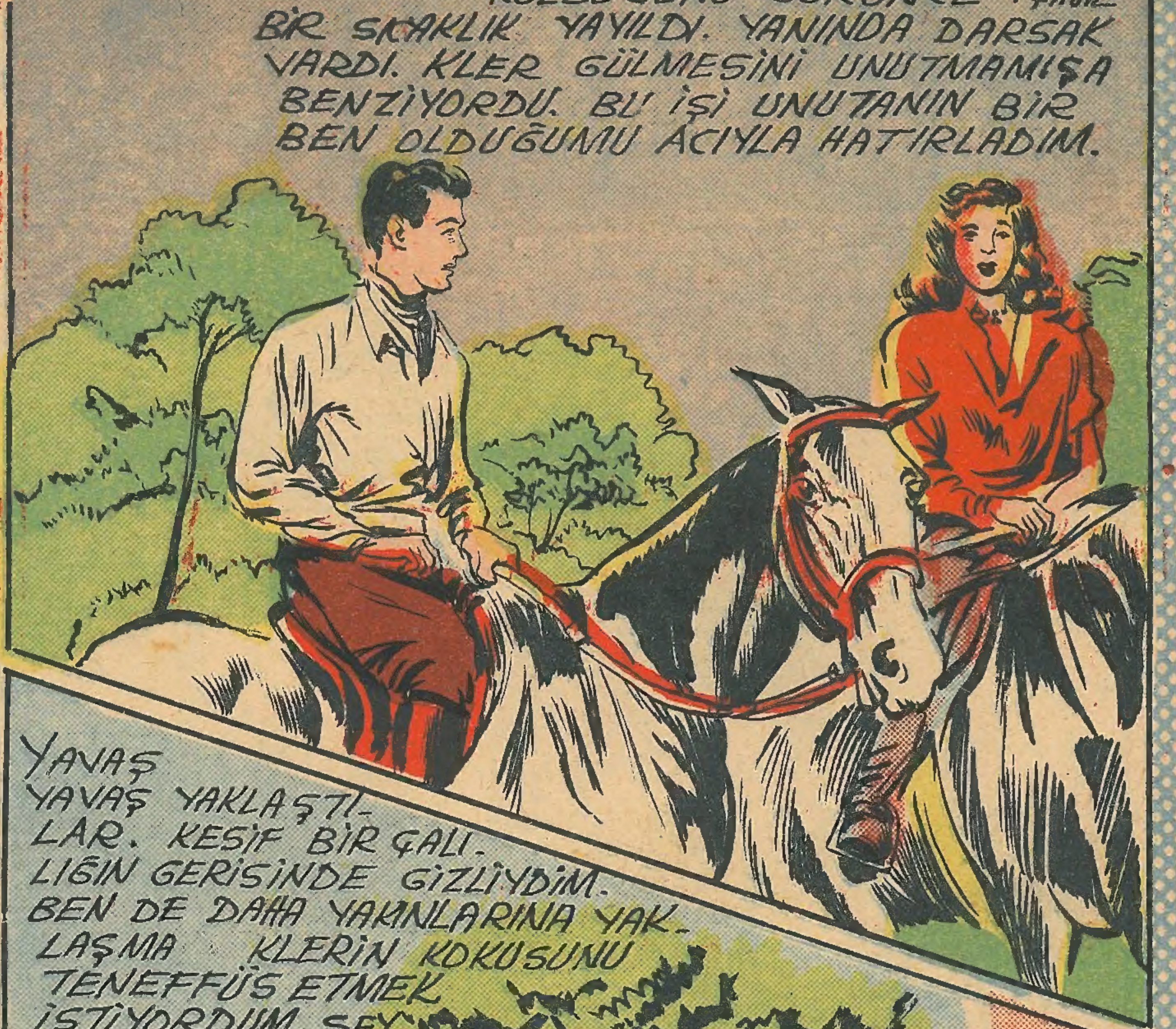
KLERE RASTLAMAK ÜMİDİYLE AYNI YERE DEFALARCA GELDİM GİTTİM.

NIHAYET GÖRÜNDÜ. BİN
KİŞİNİN İÇİNDE OLSA TANIRDIM.

BİNBİR ROMAN

UZAKTAN SIYAH BUKLELİ
SAĞLARININ OMUZZARINA DÖ-
KÜLDÜĞÜNÜ GÖRÜNCE İÇİME
BİR SKAKLIK YAYILDI. YANINDA DARSAK
VARDI. KLER GÜLMESİNİ UNUTMAMIŞA
BENZİYORDU. BU İŞİ UNUTANIN BİR
BEN OLDUĞUMU ACIYLA HATIRLADIM.

YAVAŞ
YAVAŞ YAKLAŞTI-
LAR. KESİF BİR ÇALI-
LIĞIN GERİSİNDE GİZLİYDİM.
BEN DE DAHA YAKINLARINA YAK-
LAŞMA KLERİN KOKUSUNU
TENEFFÜS ETMEK
İSTİYORDUM. ŞEY-
TAN DÜRTÜYORDU
SANKİ...
NIHAYET KONUŞ-
MALARINI DUYMA
ŞA BAŞLADIM.

28/2

ANLAŞILIYORDU.
KLER BENİ UNUTMAK İS-
TİYORDU. ATTAN İNDİLER.
BİRBİRLERİNE BİRŞEYLER
SÖYLÜYDÜ, KAHKAHAYI KOYUVE-
RİYDLERDİ. KLER BENİMLE
162/2 HİÇ BU KADAR MESUT
OLMA-
MIŞTI.

NE NEFİS BİR
SABAH DEĞİL Mİ KLER?
AMA BİR HAYLI SICAK..
ŞU ÇALILIĞIN ARKASIN-
DA BİRAZ OTURSAK..
GÖLGE DAHA SERİNDİR.

MÜKEM-
MEL FİKİR.
YALNIZ NE YA-
KIN OLALIM. SANA
SÖYLİYECEKLERİM
VAR..

BENİM
KLER İÇİN YANIP
YAKILMAM TOYLUK, DAHA AÇIK-
ÇAŞI ENAYİLİKTİ. BUNU ANLIYA-
CAĞIMA ÖLMİYİ TERCİH EDER-
DİM. HALBUKİ BEN NELERE
İNANMIŞTIM YARABBİ..

KLER.. BENİ BU KADAR ÇABUK
NASIL UNUTABILDIN SEVGİ-
LİM. NE OLDU YEMİNLE-
RİMİZ..

BULDNY
ORMANINDAN PER
PERİŞAN AYRILDIM. ALLAHIM
NE GÜLÜNG İNSAN YAPTI
BENİ..
ŞİMDİ BELLA
BENİ DÖRT GÖZLE
BEKLERDİ.

ARKASI
VAR.